

Màrqueting en clau evangèlica

Mons. Lluís Clavell, rector de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu de Roma

Monsenyor Lluís Clavell és el rector d'aquesta nova universitat pontifícia, confiada a la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei. La universitat comprèn les facultats de teologia, dret canònic, filosofia i comunicació social institucional, a més d'un Institut Superior de Ciències Religioses. La Facultat de Comunicació Institucional és actualment l'únic centre del món on es poden cursar aquests estudis. Aquesta facultat es proposa formar comunicadors professionals capaços d'informar sobre l'Església davant l'opinió pública general i assessorar les cúpules eclesials en matèria comunicativa.

El barceloní Lluís Clavell, que fa més de trenta anys que viu a Roma, creu que l'Església ha de fer una aposta forta per la comunicació «tant per vocació com per necessitat», i per tant «cal usar el màrqueting, però d'una forma evangèlica».

Entrevista a les pàgines 5 i 6

3

Justícia i política,
un matrimoni
mal avingut

7

La
catedral
de
Tortosa
estrena
imatge

15

Tres mil joves romanesos
oberts a l'Evangeli

22

El llegat de Diana
de Gal·les

32

Aureli Ortín al capdavant
del GIEC

Mascotes abandonades a l'estiu

Durant l'estiu l'abandonament de gossos, i de gats en menor mesura, es dispara. Alguns propietaris del tot inconscients no saben què fer amb les seves mascotes durant les vacances i no tenen cap problema per deixar-les en qualsevol carretera. Tenir un animal no pot ser mai un capritx, són éssers vius que necessiten atencions físiques i afectives.

Pàgina 20

El Papa en viu per Internet

La revolució informàtica ha arribat fins al Vaticà. Des del 15 d'agost passat ja no cal ser present a la plaça de Sant Pere per veure i escoltar les paraules del Sant Pare. Només cal connectar-se a l'adreça www.vatican.va i automàticament es pot participar en temps real al rés de l'Àngelus, a l'audiència general, a les misses solemnes i fins i tot als pelegrinatges apostòlics internacionals.

El Sant Pare fa una clara aposta per promoure la seva presència i el magisteri pontifici en els mitjans de comunicació més moderns.

Pàgina 14

Editorial

La nota original de l'Evangeli

Un cop d'ull a l'ahir, la mirada essencial vers el demà: l'estiu se'ns presenta com un temps amb un do particular, facilitar els renaixements. Ens estem preparant per a nous reptes.

Podem veure que en aquesta primera meitat del 1998 hi ha hagut alguns canvis en el nostre setmanari. La nova dinàmica es va consolidant i es preparen projectes més agosarats pel que fa a les formes gràfiques i als continguts. També s'imposa la necessitat d'anar cap a l'anàlisi de la informació per poder oferir-vos unes notícies més elaborades i aconseguir fer de pont entre l'experiència cristiana i la realitat quotidiana des de la perspectiva de la comunió en l'Església i, per què no expressar-ho d'aquesta manera?, de la comunió en la societat, el nostre estimat planeta Terra!

De totes totes, els canvis sempre suposen un risc. Però vosaltres l'esteu convertint en un èxit. Lectors i lectores assidus, comerciants, publicistes, ens esteu enviant els vostres millors desitjos. I encara més, sabem que molts de vosaltres pregueu per *Catalunya Cristiana* i us n'estem profundament agraïts.

A mesura que el nou projecte avança estem destacant un fet que és una Bona Notícia en majúscula: la fidelitat activa i solidària que mostreu en el dia a dia. No se'ns escapen les mostres de suport, també econòmic, al germà Adrià. Però no tan sols ens limitem a les seccions de la publicació. Constatem que vosaltres feu pinya a la parròquia, a les comunitats cristianes, en serveis d'urgència com quan es reclamen diners per al Sudan o per al Tercer i al Quart Món, visiteu malalts, pregueu amb ancians, en definitiva bategeu amb la vida i al ritme de l'Esperit Sant!

Després d'aquesta primera etapa de canvi, us volem avançar que ens hem compromès a dur a terme la renovació en profunditat: per aconseguir

ser, a l'entrada del Tercer Mil·lenni, el setmanari cristià de referència, aquell que s'atreveix a oferir a cadascun de vosaltres una possibilitat de viure millor. Donarem sentit a l'actualitat més àmplia. Ens obrirem a tots els sols del món. Potenciarem el debat i el diàleg per renéixer. Aquesta nova etapa l'hem de viure conjuntament. És com reprendre el somni d'uns homes, Mons. Joan E. Jarque i Mn. Malgosa, que van gosar crear a Catalunya un mitjà com els que existeixen amb tota naturalitat i professionalitat a Europa i a Amèrica. És creure en la premsa cristiana.

Prenem l'opció d'escollir la força de l'escriptura. Lluny de menysprear la comunicació electrònica o la força de les imatges. Lluny de nosaltres la imprudència culpable que fa negligir els multimèdia o Internet! Simplement, creiem que, en la relació de cadascun de nosaltres amb la seva pròpia existència i amb la dels altres, l'escriptura permet jutjar amb més serenitat, afinar la qualitat de la mirada, formar la intel·ligència i el cor i deixar volar l'esperit. Escollir la premsa escrita és obrir-se a les múltiples possibilitats existents en nosaltres.

Amb aquesta convicció *Catalunya Cristiana* participarà en el Congrés Mundial de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP), que tindrà lloc a París, a la seu de la UNESCO, del 12 al 19 de setembre pròxims, sobre el tema «La premsa escrita, un mitjà per al demà». Signe dels temps i promesa de futur: en els 115 països reunits per la UCIP, 4.000 dels participants pertanyen a la xarxa anomenada de joves periodistes. Molts d'aquests joves professionals treballen amb competència i coratge en llocs on la llibertat de la informació no s'ha aconseguit encara. Un cert nombre d'ells desitja anar a París per informar-se i informar-nos, per formar-se i formar-nos. El congrés de la UCIP serà com un altre Mundial: el d'una premsa escrita que ambiciona d'aportar la nota original de l'Evangeli en el gran concert de la informació.

Sumari

7

Nova imatge de la catedral

12

L'ancià a les portes del segle XXI

15

Tres mil joves romanesos oberts a l'Evangeli

22

El llegat de Diana de Gal·les

32

Aureli Ortín al capdavant del GIEC

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Meritxell Cucurella

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curcó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia i Albert Muntada, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardolet, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

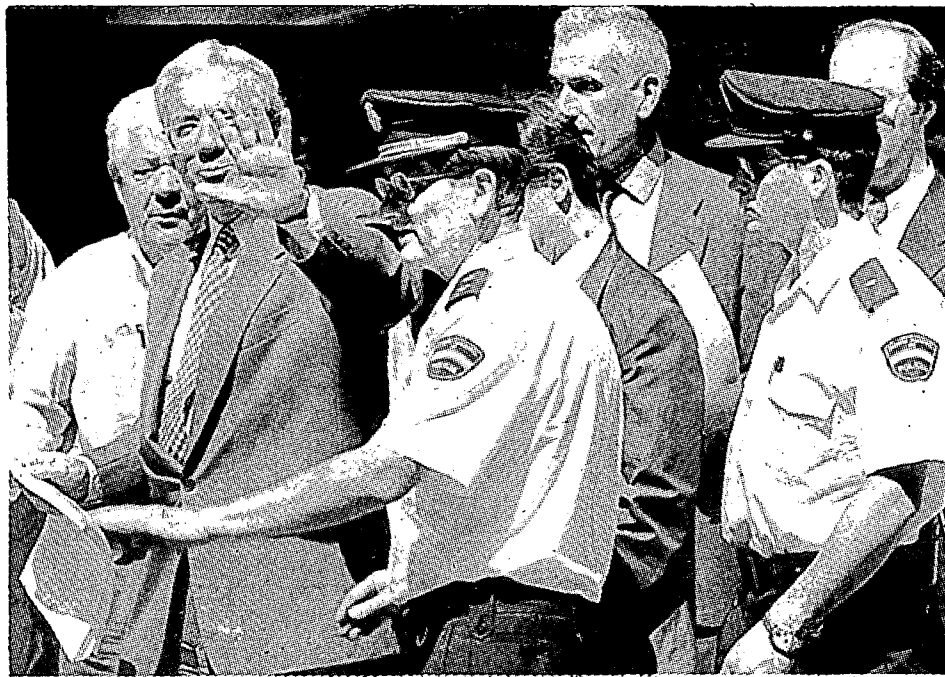
en primer pla

Justícia i política, un matrimoni mal avingut

La baralla política entre la dreta espanyola, el PP, i l'esquerra, el PSOE, al voltant del tema dels GAL ha assolit cotes de gran virulència arran de la sentència del Tribunal Suprem que condemna com a delinqüents l'exministre socialista de l'Interior, José Barrionuevo, l'exsecretari d'estat del mateix ministeri, Rafael Vera, i altres exalts càrrecs polítics i policials. El PSOE ha reaccionat com si hagués estat condemnat en bloc i ha qüestionat la decisió de l'alt tribunal. La barreja entre política i justícia ha tocat sostre i els socialistes han arribat a acusar els populars de trencar el joc democràtic.

Aquesta mena de situacions en què els polítics ataquen la justícia i aquesta condemna els polítics no és una exclusiva espanyola. Només cal mirar els mitjans de comunicació per veure que des de fa mesos van plens a vessar d'un conflicte semblant als Estats Units. Un fiscal (la justícia) està perseguint acarnissadament el president Clinton (el poder polític) pels seus embolics de faldilles i aquest dirigeix campanyes de descrèdit contra l'acusador. La justícia nord-americana, en la persona del fiscal especial Kenneth Starr, amenaça el màxim representant del món polític, el cap de l'Estat.

Molt més a prop tenim el cas Berlusconi, a Itàlia. Els magistrats han condemnat ja tres vegades a la presó el líder de l'oposició parlamentària i aquest acusa els comunistes «d'inspirar els jutges que investiguen els seus afers i el volen engarjolar». Berlusconi té fama de mentider (*bugiardo*), però les condemnes rebudes fins ara són per falsificació dels

comptes de les seves empreses, corrupció i finançament il·lícit de partits. El líder polític de l'oposició ha aconseguit situar mitja Itàlia contra el que qualifica de dictadura dels jutges.

La sang contaminada

Més a prop encara tenim França, on el mes de juliol passat els jutges decidien enviar davant la Cort de Justícia de la República un exprimer ministre socialista, Laurent Fabius, i dos exministres socialistes, Georgina Dufoix i Edmond Hervé. Aquest és un acte sense precedents ja que es jutjarà uns exministres per actes comesos en l'exercici de les seves funcions. És el cas de la sang contaminada quan durant els anys vuitanta 1.325

hemofílics i 2.600 persones més van rebre transfusions de sang contaminada, és a dir, que en lloc de curar-los se'ls enverinava. Els tres exdirigents polítics van retardar la generalització dels tests de comprovació dels donants de sang per afavorir que l'empresa francesa Pasteur Production fabriqués els tests i ocupés el mercat francès abans de permetre la comercialització dels tests d'empreses nord-americanes. Van retardar l'avís als qui havien rebut sang contaminada i van contribuir a multiplicar les contaminacions indirectes, segons les acusacions. L'any 1992 l'oposició neogaullista va fer servir el tema per afeblir el govern socialista i el 1994 la Cort de Justícia va iniciar la investigació dels tres exministres per complicitat en enverinament però el juliol passat aquesta acusació va canviar-se per la menys greu d'«homicidi involuntari i atac involuntari a la integritat de les persones». Ja han sortit veus qualificades dient que l'acció política esdevé impossible si són els jutges i no el Parlament qui, en cas de problemes, decideixen les sancions o si la condemna és penal i no sols política i civil.

Ball de bastons

En el cas espanyol un dels condemnats, Barrionuevo, va atacar clarament el Tribunal Suprem dient: «Els magistrats que ens han condemnat no han respectat els principis constitucionals de l'estat de dret». I l'excap del govern socialista, Felipe González, va considerar «evident» que el govern havia pressionat el Tribunal Suprem tot qualificant la sentència de «radicalment injusta perquè condemna sense proves dues persones innocents». Va aprofitar per dir que el PP tenia un

comportament «miserable». Els populars van replicar que amb aquestes declaracions González insultava el Suprem i ofenia els jutges. Davant d'aquest ball de bastons el president Pujol va intentar calmar uns i altres demanant al govern generositat amb els condemnats. Amb tot aquest soroll tothom ha perdut de vista que el judici es feia perquè hi havia una víctima d'un segrest, Segundo Marey.

Els socialistes creuen que el PP vol veure ingressar a la presó Barrionuevo i Vera i que tothom ho vegi a través dels mitjans de comunicació per produir un fort impacte que els proporcioni a posteriori rèdits electorals. Temps després el govern podria indultar els condemnats. Així el PSOE acumularia una bona ració suplementària de desprestigi i el PP en seria el beneficiari davant de les urnes.

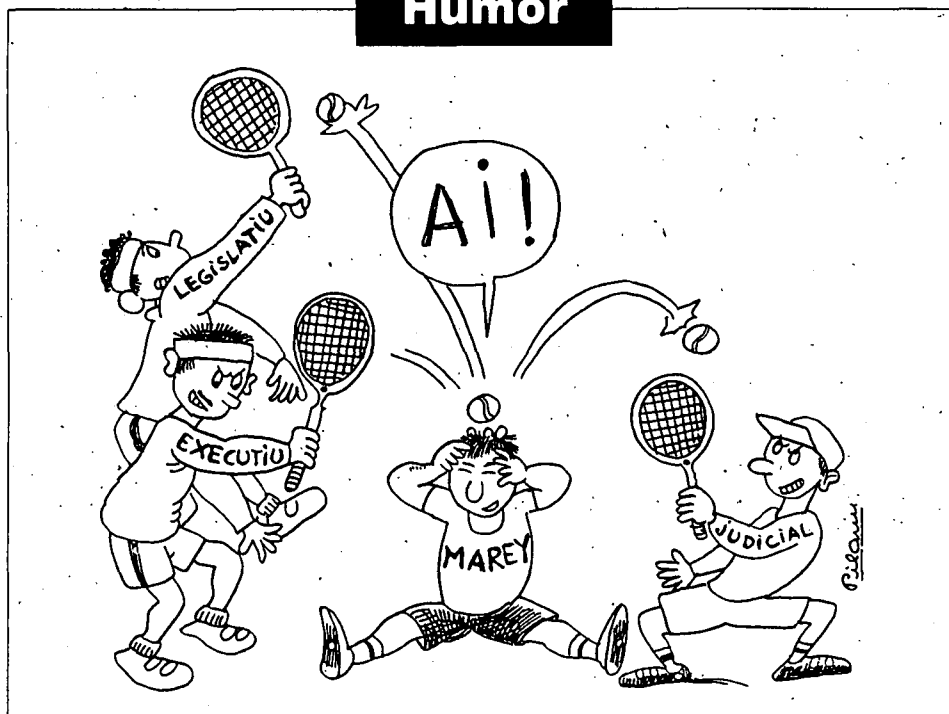
La teoria parla de l'equilibri, en els règims democràtics, entre els tres poders: executiu, legislatiu i judicial. Aquest últim, en teoria, és independent dels altres. A la pràctica, la independència és qüestionada. Política i justícia apareixen estretament barrejades i en conflicte. Del jutge Garzón s'ha dit repetidament que volia venjar-se dels socialistes perquè no el van fer ministre, el jutge Liaño ha estat acusat d'actuar al dictat de les ordres del govern perseguint Jesús Polanco, l'empresari propietari del diari *El País*, la cadena SER de ràdio i el Canal+ de televisió, per enfrontar-se als dissenys de l'equip governant, etc. Tot plegat genera unes fortes tensions polítiques que creen confusió entre molta gent que s'ho mira a distància sense entendre gaire bé què passa i per què passa. Els mitjans (la premsa és considerada el quart poder i la televisió, el cinquè) haurien d'intentar situar les coses al seu lloc i no actuar com uns contendents més en aquest camp de batalla.

La justícia i la política són com un matrimoni mal avingut però segur que hi ha una solució més bona que llençar-se els plats pel cap i trepitjar-se mútuament els ulls de poll. És un problema de responsabilitat. Ni els polítics poden situar-se per sobre de la llei i creure's amb dret a la impunitat ni els magistrats han de condicionar l'activitat política ni col·locar el poder judicial per sobre de l'executiu. Cadascú ha de saber estar en el seu lloc, el que li correspon.

Antoni Reig

Periodista

Humor

LOURDES, del 3 al 5 d'OCTUBRE
Última sortida de la temporada, des de
BARCELONA, TARRAGONA, REUS,
VALLS, VIC, i altres punts.
i també : per a VIATGES INDIVIDUALS
reserva d'allotjament per al seu
viatge en cotxe particular.
Viatges ©Alemany
SOM ESPECIALISTES,
TRUQUÍ al 93.883.33.30,
I L'INFORMAREM.

20 ANYS DE «CATALUNYA CRISTIANA» i NÚM. 1.000

Del 6 al 12 (o bé del 9 al 12) d'octubre

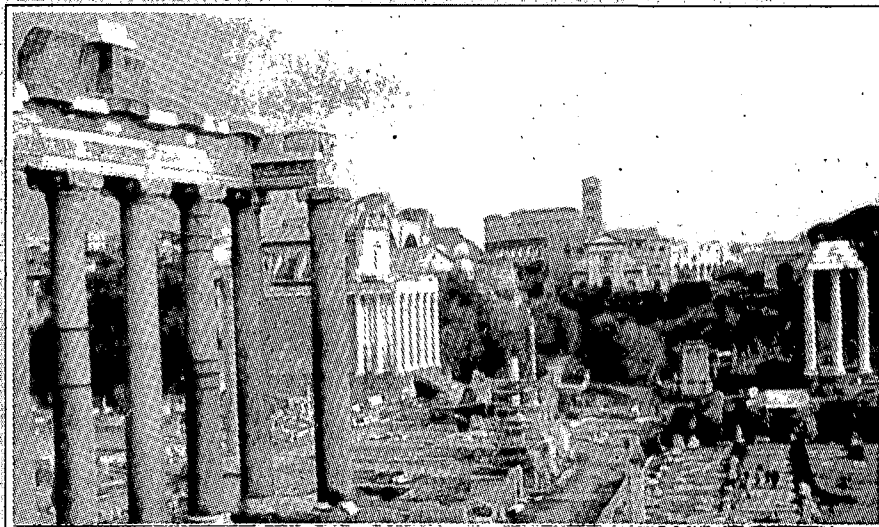
PELEGRINATGE A ROMA

presidit pel bisbe Joan Carrera

En el vintè aniversari de la fundació del setmanari
i a punt d'arribar al número 1.000

- Opció A (del 6 al 12): Roma, Nàpols, Pompèia i Subiaco.
- Opció B (del 9 al 12): Roma i Subiaco (actes conjunts).

Visita a la ciutat, celebracions a Sant Pere del Vaticà i a Subiaco
i sopar de germanor.

Assistència tècnica:

MERCATRAVEL S.A.

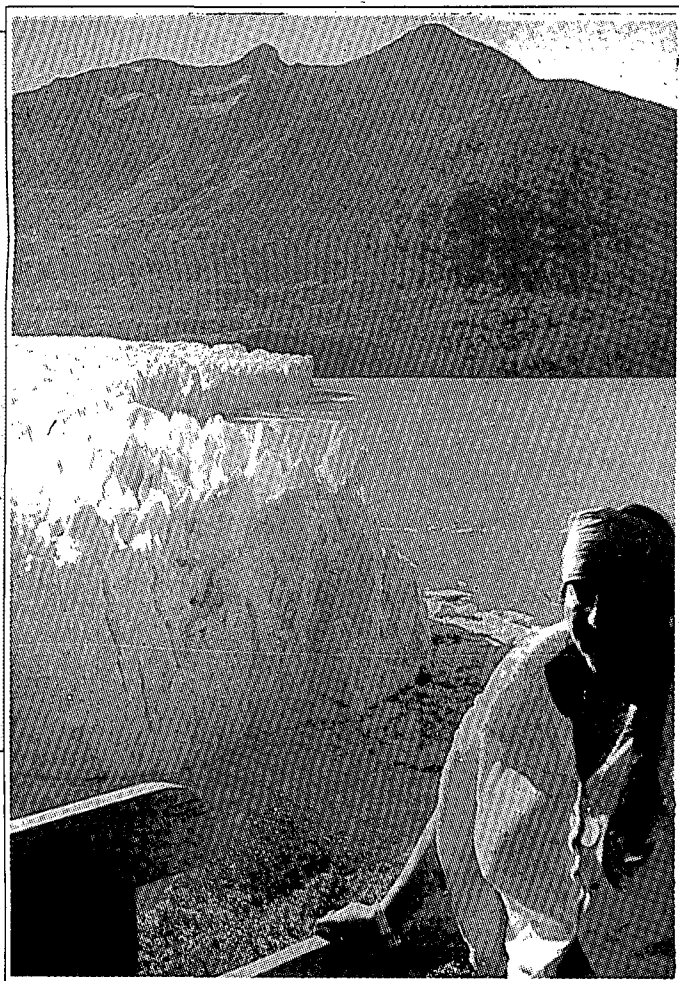
TOT L'ENCANT DEL CON SUD AMERICÀ

Del 26 de novembre al 12 de desembre

ARGENTINA / XILE

amb creuer per l'estret de Magallanes i travessa dels Andes

- Buenos Aires, la gran capital del Río de la Plata.
- Patagònia i el país de les geleres: Perito Moreno.
- I la Terra de Foc, a la fi del món.
- Creuer «Australis»: d'Ushuaia a Punta Arenas (Xile).
- Navegació per l'estret de Magallanes i pels canals de la Terra de Foc, a la fi del món.
- Puerto Natales i parc nacional Torres del Paine.
- Travessa Andina: de Puerto Mont a Bariloche (Argentina).
- Cerro Campanario, Illa Victòria i parc de Los Arrayanes.

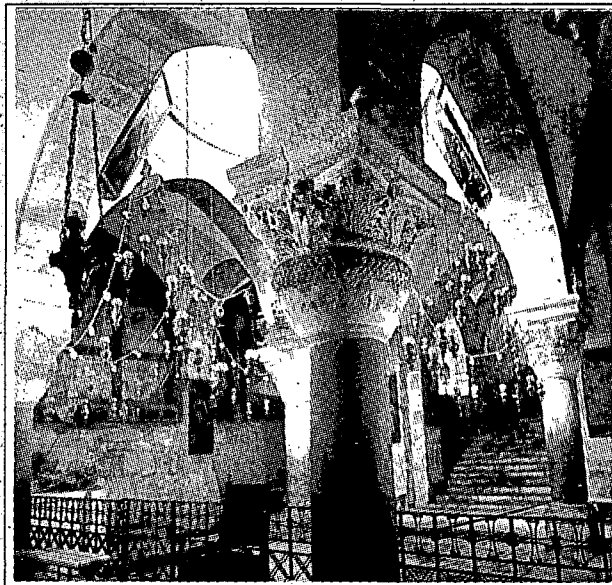
«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

*Del 18 al 25 d'octubre
Del 8 al 15 de novembre
Del 28 de desembre
al 4 de gener*

TERRA SANTA

Celebrar la fe de l'Església
on aquesta va començar

Una bona manera de preparar-se
per al Jubileu de l'any 2000

Avís important:

Durant el mes d'agost les
nostres oficines estaran
tancades per vacances

l'entrevista

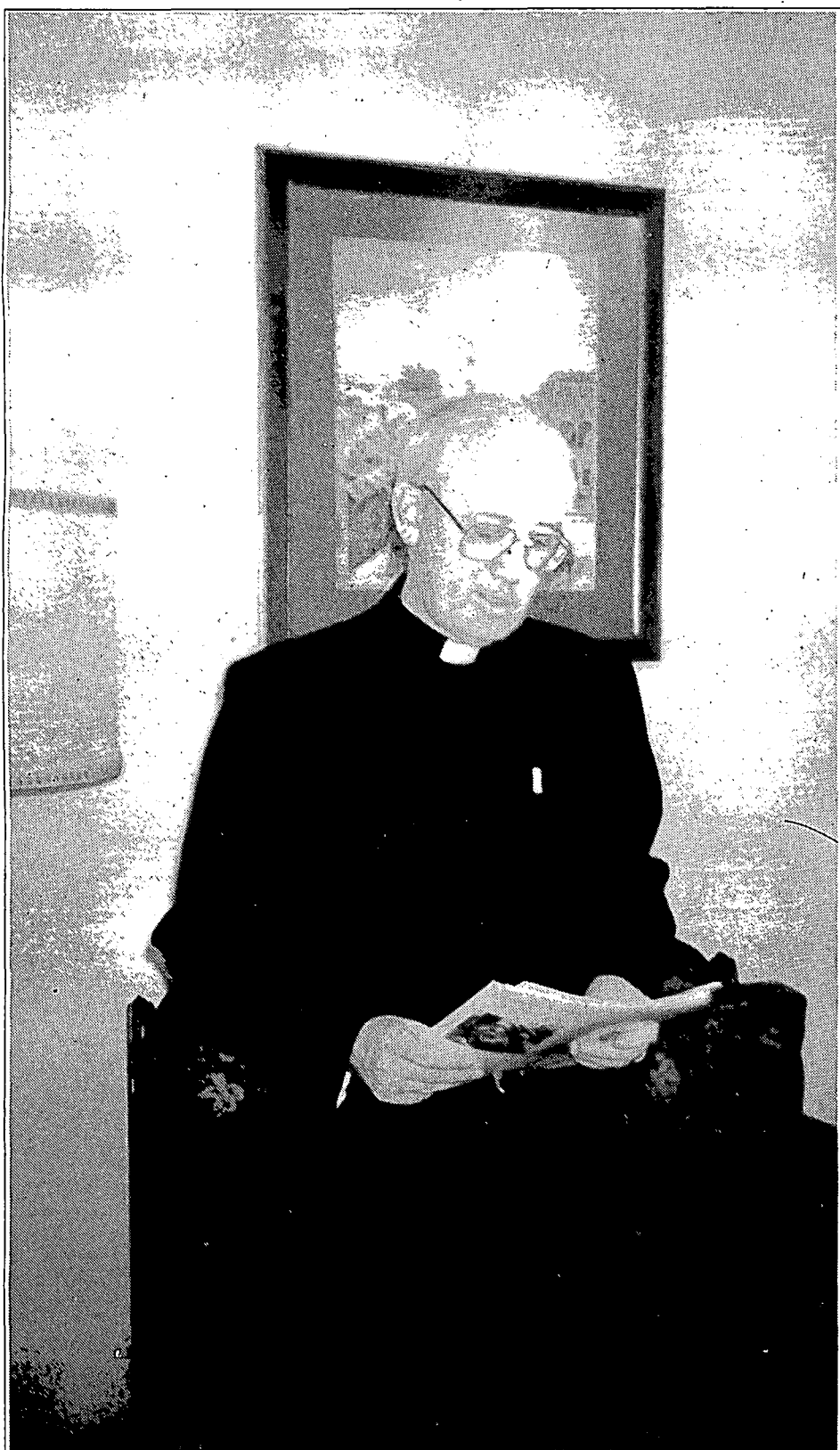
«No n'hi ha prou amb ser savis,
cal saber comunicar»

■ Monsenyor Lluís Clavell, rector de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu de Roma

Roma té des del juliol una nova universitat pontifícia, la Pontifícia Universitat de la Santa Creu. El seu rector és el barceloní Lluís Clavell, que des de fa una trentena d'anys viu a la ciutat dels set turons. Aquesta universitat està confiada a la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei i és una institució d'estudis eclesiàstics.

Comprèn les facultats de teologia, dret canònic, filosofia i comunicació social institucional, a més d'un Institut Superior de Ciències Religioses. Monsenyor Clavell creu que «la primera cosa que ha de tenir un cap de premsa catòlic és l'autenticitat» i considera que «al seminari seria bo que tots tinguessin formació: cal saber llegir el diari, escoltar un programa

de ràdio o veure'n un de televisió». Lluís Clavell és autor de *El nombre propio de Dios según san Tomás de Aquino* i de *Metafísica e Libertà*, entre altres. Ha estat director de l'Institut per l'estudi de l'ateisme de la Universitat Urbana i sotssecretari del Pontifici Consell per al diàleg amb els no-creients i del Pontifici Consell de la Cultura.

Mons. Clavell a la seu de la Universitat de la Santa Creu.

—Com s'hi troba un català, a Roma?

—És curiós comprovar com el català és una persona molt arrelada al propi país, amb un sentiment que mai no perd, i al mateix temps és molt universal i s'adapta amb facilitat. Jo he viatjat força i per tot arreu m'hi trobo bé. I a Roma, hi estic perfectament, a més, m'agrada molt la pasta!

—Roma és acollidora?

—Hi ha dues Romes. L'acollidora, agradable, humana, amb artesans, gent oberta i plena d'humanitat i que al mateix temps és una Roma incòmoda per treballar, no és massa funcional, és caòtica. L'altra és la vaticana: hi ha gent de molts països i necessàriament és burocràtica. La gent que treballa a la Santa Seu et fa adonar que l'Església és molt gran i que hi ha moltes maneres de viure el cristianisme. És un ambient molt catòlic, molt universal.

—Des del Vaticà se sap realment com és el món?

—Des de la cúria hi ha una visió equilibrada. La informació que rebem és bastant bona, i un s'acostuma a viure no només amb els problemes d'un lloc sinó amb les angoixes i esperances d'altres indrets. Hi ha una visió serena; Roma dona un sentit d'història. Quan jo vaig venir era el 1969, un moment d'indiferència religiosa important. Ara en canvi, d'ateus, n'hi ha pocs, tot i que hi ha altres problemes.

D'altra banda, el Sant Pare té una informació privilegiada. Cada cinc anys els bisbes li comenten com està la situació a les seves diòcesis. Ell mateix té coneixement directe de moltes realitats. Des de Roma es respiren els problemes de Ruanda. Jo mateix he visitat un parell de cops un conjunt de seminaris a l'Àfrica i he vist la ressonància dels problemes dels llocs concrets. A Roma no hi ha un aïllament del món, al contrari.

—Com combina la metafísica amb les seves ocupacions actuals?

—Sóc un home que té molts projectes. Ara mateix estem començant el Centre de Documentació Josep Maria Escrivà de Balaguer, un centre d'estudis que inclourà tot el que hi hagi sobre el beat, amb informacions relatives al marc històric i personal. Una altra activitat és informatitzar l'ensenyament a distància de l'Institut de Ciències Religioses i hem engegat un programa de formació permanent del clergat a distància. Impulsem un centre especial de filosofia grega que ja funciona, el Centre Jannone.

Entre aquestes activitats tinc temps per donar cursos i dirigir tesis. De fet, la filosofia i la teologia no es perden: un no deixa pas de pensar. La metafísica m'ajuda molt a dur endavant la tasca de rector, em dona capacitat per als projectes. M'ajuda en molts sentits, i sobretot per superar la unitat entre els diversos sabers, tan necessària. Hi ha massa fragmentació que després no se sap sintetitzar. Hi ha d'haver quelcom que ens doni una visió unitària: crec que allò que cal és que hi hagi diàleg real entre diferents disciplines, que unes s'alimentin de les altres.

—Quin tipus d'alumnes vénen a aquesta Universitat?

—S'hi poden inscriure sacerdots, religiosos i laics, i està oberta a homes i dones. Aquest curs hi ha hagut alumnes de seixanta-cinc països diferents, en total han estat 1.234, vint-i-sis dels quals pertanyen a la Facultat de Comunicació Institucional.

—L'Església ha fet una aposta forta per la comunicació?

—L'ha de fer. Hi ha una presa de consciència en aquest camp i també el mateix Papa hi ha jugat fort. Cal tenir confiança com ell: considera que els

(Segueix a la pàg. 6)

Rector de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu de Roma

—L'Església globalment s'ho pren

a misteri. Si se separa del misteri no s'entén res. Ara bé, és vital saber discernir quins mitjans són escaients. Cal usar

— La primera cosa que ha de tenir un cap de premsa catòlic és l'autenticitat. A més, ha de ser un home de pregària i fe. Només així es pot comunicar l'Església. De fet, al seminari seria bo que tots tinguessin formació: cal saber llegir el diari, escoltar un programa de ràdio o veure'n un de televisió. No n'hi ha prou amb ser savis, cal saber comunicar. La nostra facultat de comunicació institucional busca aquesta professionalitat: volem formar assessors per als bisbes, gent experta en comunicació i Església. No s'ha arribat allà on caldria, però la consciència va creixent i són molts els bisbes que ens feliciten per la nostra tasca. Un bisbe no pot saber de tot, i la figura de l'assessor és realment una necessitat.

Miriam Díez i Bosch

Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències
Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia
Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències
Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa
sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues
freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una
mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia
Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències
Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia
Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències
Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia
Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències
Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia
Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències Una mateixa sintonia Dues freqüències

**ràdio
estel
FM 106.6**

**ràdio
principat
FM 105.0**

Dues freqüències, una mateixa sintonia

Tortosa

diòcesis

Nova imatge de la catedral de Tortosa

■ L'edifici ha recuperat el perfil gòtic

TORTOSA.— En les properes festes —el 6 de setembre— de la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa, els visitants podran contemplar la catedral de Tortosa renovada. S'ha recuperat el perfil gòtic de les cobertes planes de la catedral tal com foren projectades al segle XIV.

Des de la talaia del castell de la Suda es pot descobrir una nova imatge de Tortosa. S'han rebaixat els 2,2 metres de la nau central de la catedral fet que provoca una visió del Palau del Bisbe més directa i que l'horitzó immediat de les Ferreries sigui ara més visible.

Sembla que un arquebisbe de València (al segle XVIII) va manar que tots els temples de llevant es recobriessin amb una coberta de teules. Entre les voltes i la nova teulada, l'espai es reomplia amb diferents tipologies de ceràmica. Així des del segle XVIII es va intentar evitar filtracions d'aigües de pluja. A l'hora de la veritat les previsions van fallar perquè amb pluges de forta intensitat i els embussos per cossos estranys l'evacuació era insuficient. Concretament el 8 de desembre de 1996, l'aiguat es va filtrar copi-

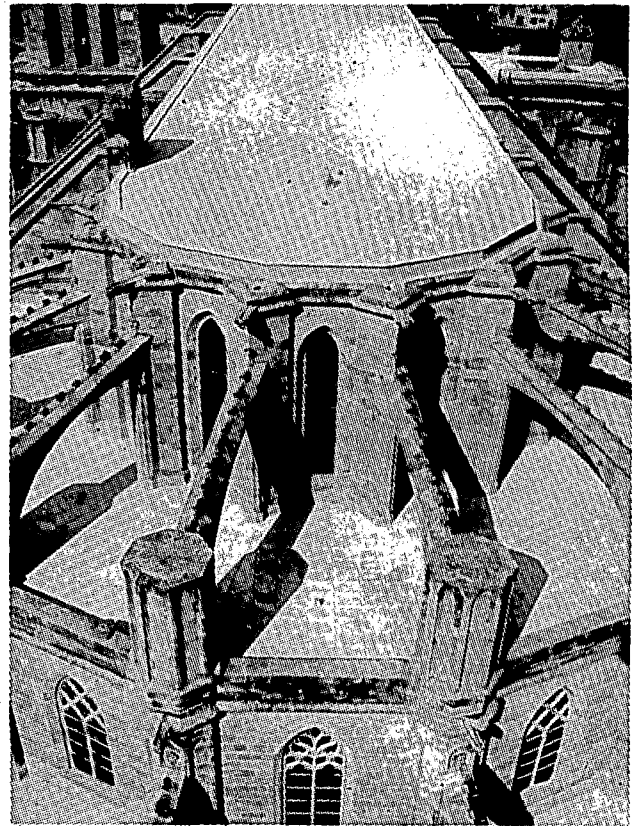
osament fins a les naus laterals.

L'arquitecte Josep Lluís Guinovart, primer responsable tècnic de la restauració —juntament amb l'arquitecte Alfons Llorca— creu que s'ha guanyat pel que fa al perfil primigeni del gòtic. Guinovart també ha destacat que s'han emprat tècniques i materials nous a base de làmines de PVC que en garanteixen la impermeabilització.

L'empresa URCOTEX que en la restauració del Monestir de Montserrat va utilitzar el PVC, ha aplicat el mateix material a Tortosa.

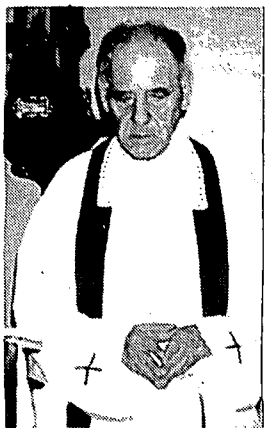
La nova imatge de la catedral de Tortosa serà el millor record de la commemoració dels quaranta anys de la consagració de la catedral.

J. Blanc i Bahima

Coberta de la catedral de Tortosa.

Mn. Ferré, un pastor amb vocació

TORTOSA.— Mn. Enric Ferré Barberà va morir als 96 anys d'edat el 22 de juliol passat. La missa exequial es va celebrar a la parròquia arxiprestal de l'Assumpció d'Amposta. Va presidir l'Eucaristia el bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, amb seixanta preveres concelebrants.

A l'homilia Mons. Salinas va dir que «Mn. Enric ha estat per a la diòcesi un testimoni qualificat d'aquest segle, perquè va ser un apòstol en un segle marcat per les violències de la guerra civil i els canvis culturals». La resposta que va donar Mn. Ferré a les crisis —especialment a Amposta— va ser la fundació de col·legis catòlics, casals parroquials, l'impuls per a la creació de noves parròquies donant sempre la imatge del pastor ple de vocació que sap treballar caminant davant del ramat amb la col·laboració d'altres capellans i laics. (J.B.B.)

GIRONA

L'alfabetització d'immigrants en augment

GIRONA.— Les quinze escoles de Formació Global i Intercultural de la Fundació Càritas Immigració han tingut aquest curs gairebé sis-cents alumnes que han rebut classes d'alfabetització. Les escoles són espais de trobada i de diàleg entre els immigrants i la societat que els acull.

Jordi Sidera, coordinador de les Escoles de Formació Global i Intercultural de la Fundació Càritas Immigració Girona, remarca que tots els professors d'aquests centres són sempre voluntaris. Aquest any han estat 181, i han tingut 567 alumnes i a més hi ha les guarderies amb què compten les escoles, que s'han fet càrrec de 172 nens i nenes.

Les escoles ofereixen una mitjana de quatre hores a la setmana de classe en què es prioritza

l'aprenentatge de caire pràctic amb l'objectiu que els immigrants es puguin familiaritzar amb diversos aspectes de la vida quotidiana.

Hi ha escoles a Banyoles, Blanes, Bordils, Calella de la Costa, la Creueta, Figueres, Girona, Olot, Pineda, Palafrugell, Salt, Pals, Santa Cristina d'Aro, Sant Pere Pescador i Sant Jaume de Llierca. S'espera que les tres noves escoles que s'obriran aquest curs estiguin situades a la zona del Baix Empordà.

Els voluntaris han rebut nou xerrades de formació sobre temes de mediació intercultural, motivació a l'aula, situació de la dona al Marroc o vida quotidiana a Gàmbia, entre d'altres.

Miriam Díez i Bosch

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE

GRÀCIES A DÉU

els edificis (Església, Casa d'Espiritualitat, Monestir i Cel·les), les instal·lacions i l'entorn més immediat del Santuari, no han sofert cap dany en els incendis del passat dia 20 de juliol.

Les comunitats de monjos benedictins i de germanes de la Fraternitat de Maria Verge volen agrair públicament a totes les persones que van ajudar a combatre aquells incendis i també als Amics i col·laboradors del Miracle i a totes les persones que ens han fet arribar les seves mostres de solidaritat i estima a la nostra casa. Moltíssimes gràcies a tothom.

La CASA D'ESPIRITUALITAT mantindrà el seu programa d'activitats i continuarà al servei de les Esglésies de Catalunya, com ho ha fet des de fa 18 anys.

Urgell

Pintures murals inèdites a Sant Pere del Burgal

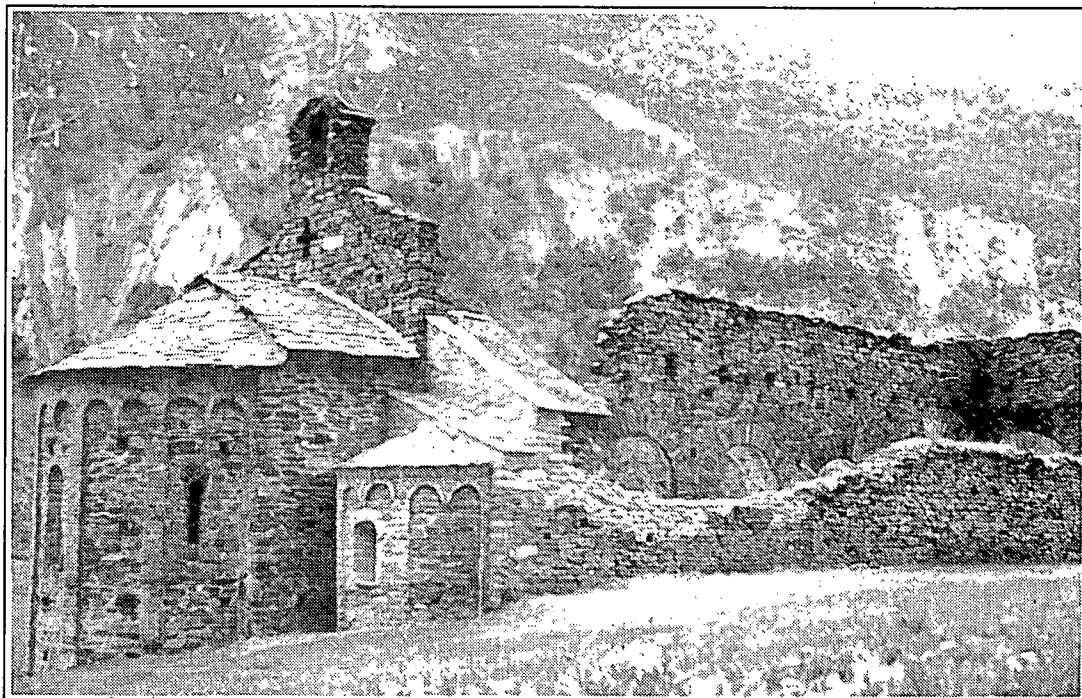
Les obres descobertes daten del segle XI

ESCALÓ (PALLARS SOBIRÀ).— Les obres de restauració del temple del monestir de Sant Pere del Burgal, a Escaló, han deixat al descobert dos fragments importants de pintures murals del segle XI. El monestir de Sant Pere del Burgal està datat documentalment de l'any 859, i era un priorat monacal vinculat a l'abadia de Santa Maria de Gerri de la Sal.

L'enderrocament del mur que tancava el primer arc former de la nau esquerra del temple de Sant Pere ha posat al descobert unes pintures murals que reproduïen un sant i una faç femenina.

Les pintures seran restaurades *in situ* i al seu costat se situaran les reproduccions de les pintures que el 1926 i el 1964 van ser arrencades i traslladades al Museu Nacional d'Art de Catalunya i que també són de finals del segle XI.

Les obres fetes a Sant Pere del Burgal han consistit en la renovació dels llosats que cobreixen els tres absis de llevant i el presbiteri. S'ha col·locat una porta interior amb vidrieres en un dels absis laterals i s'ha substituït el mur de fusta que separava la nau i el presbiteri per una mampara de fusta, que facilita un espai per al culte.

Antoni Mirabet

Sant Pere del Burgal.

LLEIDA

Restauen una taula de Sant Jaume del Museu Diocesà

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla, va presidir conjuntament amb el delegat de Cultura de la Generalitat, Francesc Vidal la presentació de la taula restaurada de Sant Jaume, obra del pintor Jaume Ferrer II l'any 1450. La taula, que va ingressar al Museu Diocesà de Lleida el 1902, procedeix de l'església parroquial d'Al-colletge i possiblement és originària de la Seu Vella.

Restaurada a càrrec del Departament de Cultura de la Generalitat, presenta la figura de Sant Jaume de cos sencer representat iconogràficament com a pelegrí amb el bordó a les mans i les petxines al barret. (J.C.)

BARCELONA

Joan Vinyeta, nou cap de premsa a l'abadia

MONTSERRAT.— El pare abat de Montserrat Sebastià M. Bardolet, ha nomenat com a nou portaveu de la comunitat benedictina de Montserrat i com a encarregat del servei de premsa montserratí el monjo Joan Vinyeta i Puntí, de 38 anys, que va ingressar al monestir de Montserrat l'any 1981.

Després de cursar els seus estudis de teologia a Montserrat i a Alemanya el pare Vinyeta assumí la direcció de la revista de pensament cristià *Qüestions de Vida Cristiana* editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, tasca que continuarà juntament amb la responsabilitat d'encarregat del servei de premsa de l'abadia benedictina.

El pare Joan Vinyeta succeeix en aquest càrrec el germà Joan-Andreu Rocha que, durant gairebé tres anys, havia exercit la responsabilitat de portaveu de la comunitat benedictina i que havia donat una nova orientació d'obertura i de diàleg al servei de premsa del monestir. El germà Rocha assumirà plenament des d'ara la tasca de secretari abacial, i començarà a col·laborar en la formació intel·lectual dels monjos de Montserrat en període de formació. (C.C.)

Si tu vols,
el teu anunci
el poden veure:

40.000 persones

cada setmana

a tot Catalunya.

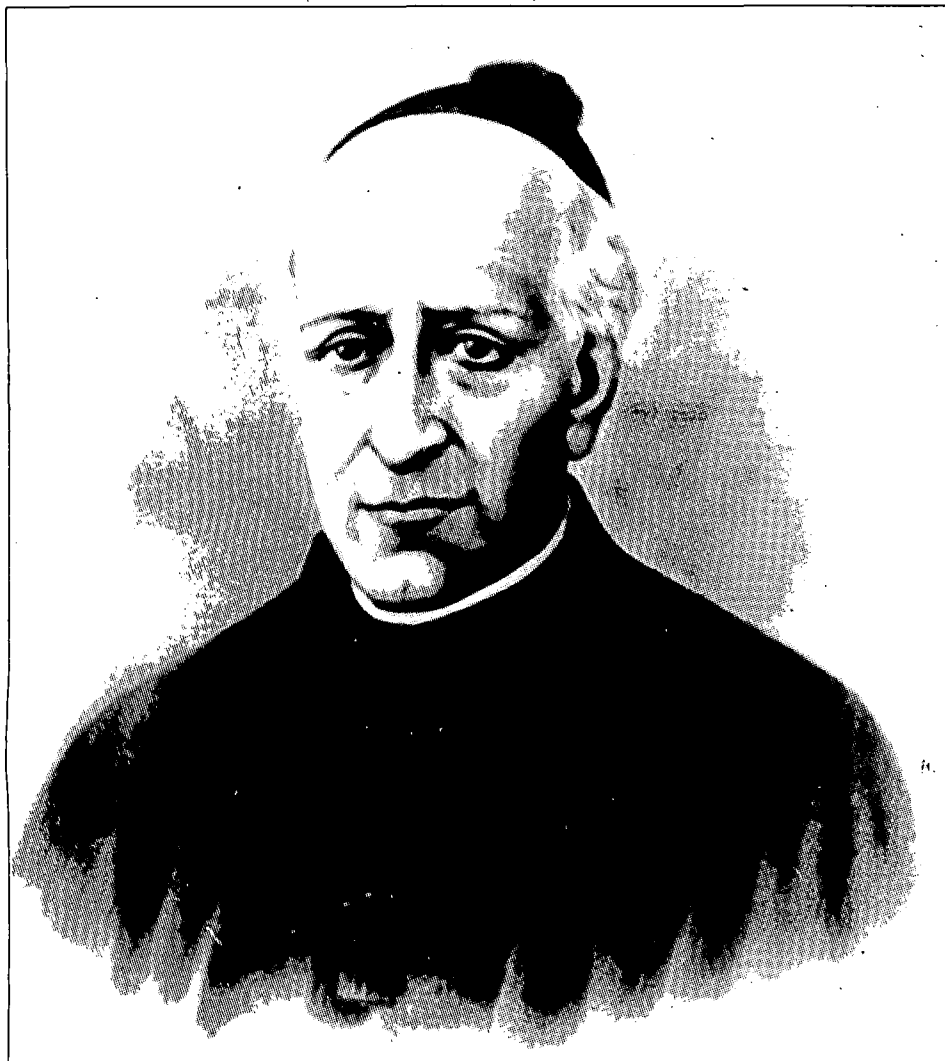
Posa
un anunci
a
CATALUNYA CRISTIANA

Telèfon
93 490 59 88

Girona

Les Missioneres del Cor de Maria: 150 anys fent viu el missatge de Crist

■ La celebració va reunir religioses d'arreu del món

Joaquim Masmitjà.

GIRONA.— Les Missioneres del Cor de Maria van celebrar a la seva casa mare d'Olot el 150è aniversari de la fundació de la congregació. Aquest aniversari coincideix amb els 112 anys de la mort del seu fundador, l'olotí Joaquim Masmitjà.

La commemoració va reunir religioses de Catalunya, l'Estat espanyol, França, Itàlia, Cuba, Xile, Brasil i els Estats Units, on les Missioneres del Cor de Maria, viuen el carisma del seu fundador, Joaquim Masmitjà, basat en la recristianització de la societat a través de l'educació religiosa, moral i social de la joventut.

Masmitjà va dedicar molts esforços a reanimar el culte i la devoció de la Mare de Déu. D'altra banda, també va concedir a la dona un paper primordial en la reforma de la família i de la societat sencera.

L'acte d'aniversari va comptar amb una eucaristia, que es va celebrar a l'església centenària de la casa mare inaugurada el 1881, i va ser presidida pel bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon.

Joaquim Masmitjà i de Puig va néixer a Olot el 1808 i va morir a Girona el 26 d'agost de 1886. Va ser canonge de Girona i fundador de la congregació de Filles del Santíssim i Immaculat Cor de Maria. Va estudiar a Cervera i va ser

ordenat sacerdot el 1834. Va exercir l'apostolat a Olot i a Girona. Renuncià a diverses dignitats, entre les quals la mitra de Girona. (C.C.)

TORTOSA

Els catequistes, testimoni de vida cristiana

TORTOSA.— La XVIII edició de l'Escola d'Estiu per a catequistes —celebrada del 3 al 8 d'agost a Tortosa— va tenir 159 inscrits procedents de les diòcesis de Catalunya i les Illes que van poder triar entre deu curssets i sis tallers.

A l'acte inaugural Mons. Xavier Salinas va parlar com a president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) sobre el Nou Directori General de Catequesi. Mons. Salinas va relativitzar les institucions com a instruments: «És cert que el SIC anima i coordina, però, el més important de la catequesi es cou a les parroquies. Més en concret, encara: ho fan els catequistes amb el seu testimoni de vida cristiana.»

Finalment, en l'Eucaristia de cloenda al Seminari Diocesà el bisbe de Tortosa va destacar el concepte de missió que rep el catequista. (J.B.B.)

BARCELONA

Recordant el Dr. Pere Tarrés

BARCELONA.— El proper dia 31 d'agost farà 48 anys que va morir el Doctor Tarrés. Va ser cap al tard, a tres quarts de sis de la tarda: l'hora del retrobament de la pau en l'arribada a casa. Aquell metge i sacerdot exemplar moria al Sanatori-Clinica de la Mare de Déu de la Mercè envoltat de familiars i amics.

El Dr. Tarrés minut a minut, durant la seva última malaltia, havia anat oferint el seu calze de dolor, la darrera Missa, com acostumava a dir, en què l'oferia i s'oferia, plenament al Senyor. Havia arribat l'hora de viure la seva donació victimal per amor a Déu i als germans.

A Pere Tarrés li dolia deixar el seu lloc d'obrer d'avancada, però no es descoratjava, ja que, com repetia: «Des del cel podré treballar més, perquè estaré lliure de les impossibilitats humanes.» Tot i que va morir als quaranta cinc anys, és immensa la seva alegria perquè Déu ha acceptat l'ofrena que havia fet el dia 12 de febrer de 1941 quan estava al seminari de Barcelona: «Us ofereixo, Senyor, amb tota la fermesa, decisió i alegria del meu cor, la meua

vida, oferint-me com a víctima del vostre amor...» És per això que la seva mort, aquell últim dia del mes d'agost de 1950 va ser sadollada de pau: un adormir-se en braços de l'Amat, és a dir, a la falda del Déu-Amor, acompanyat de la Mare-Verge.

Cada any, quan arriba aquesta hora tardana, a l'església de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, sempre hi ha algú en pregària i recolliment. Són molts els que el recorden i que s'hi encomanen. També en el seu sepulcre es veuen, al costat de les llànties enceses, unes flors blanques i vermelles. Les blanques recorden aquella bandera de castedat perfecta que sempre va onejar en ell, i les vermelles són el record de la seva vida martirial de treball, de donació total a Déu i als germans. És el «testimoni de fe d'avui i de sempre» com el va definir el cardenal Narcís Jubany.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la Causa del Dr. Tarrés

Esqueles a

Catalunya Cristiana

Truqueu al
934 905 988

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Ser un home senzillament (II)

De l'1 al 4 de juliol, ens vam reunir a Roma dues-centes cinc persones de tots els continents en el Congrés Mundial sobre la Pastoral dels Drets Humans, amb motiu del 50è aniversari de la declaració d'aquests drets, i promogut pel Consell Pontifici Justícia i Pau, per al qual em va designar el Sant Pare l'any 1994.

Just feia pocs dies que el Sant Pare havia acceptat la jubilació del president del Consell, el cardenal Etchegaray, si bé va demanar-li que continués al capdavant de tot el que es refereix a la preparació i la celebració del Jubileu del Tercer Mil·lenni. El presi-

dent actual, l'arquebisbe vietnamita Nguyễn Văn Thuận, de qui parlaré un altre dia, va tenir la delicadesa d'encomanar-li el discurs inaugural. Etchegaray, amb el seu enginy i bon humor habituals, va dir que això li feia sentir la dolça il·lusió que encara duia la batuta en una obertura que es convertia per a ell en cant del cigne. «Però, si haig de ser franc —va afegir amb emoció—, mai no sabré deixar de fer sentir la meua veu, mentre em quedi alè, per ajudar qualsevol home en el seu dret diví de ser un home senzillament.»

Es preguntava, als cinquanta anys de la declaració, si la situació vacil·lant del món d'avui no fa que ens interroguem sobre la idea mateixa que s'ha fet l'home dels seus drets.

Es parla de l'adhesió de l'Església als drets de l'home; però seria més just —va dir— «parlar de la repatriació dels drets de l'home al si de l'Església, perquè l'Evangeli en ve a ser la matriu original».

Hi havia preguntes a l'ambient; ja que, si és cert que les persones saben cada vegada més que tenen drets i aquests proliferen de generació en generació, ¿quina veritat els anunciarà? ¿Quin amor els farà compatibles? L'abast d'una «carta» només és declarativa, no constitueix els drets. La tasca de la comunitat internacional és cercar els valors entorn dels

quals es puguin reunir els homes, i treballa en això laboriosament, pacientment.

Afegia, però, que l'Església vol manifestar senzillament de quina manera la dinàmica de la fe pot transfigurar i reforçar les demandes racionals en favor dels drets de l'home. «Posar l'home com a fonament dels seus drets seria una tautologia, si no està ancorat ell mateix en un horitzó de transcendència que fa que no se'n puguin apropiat els poders, siguin quins siguin».

Un dels primers a parlar va ser un bisbe de l'antiga Iugoslàvia. Fou una de les intervencions més impressionants. El relat que anava fent el bisbe sobre les violacions, amb fets concrets, abraçava tots els drets humans. Denunciava que no eren respectats els drets més elementals. Que hi havia cacera massiva de famílies a fi d'aconseguir la «neteja ètnica»; que les protestes de les Esglésies d'allà i de Roma no van ser escoltades per les autoritats estatals, ni per l'ONU. Se sentien abandonats i marginats del món. Només al Sant Pare —en una visita al seu país— van sentir dir: «No us penseu estar sols; som amb vosaltres.» Tal com veurem un altre dia, van ser molts els testimoniatges que mostraven d'una forma contundent com és lluny el nostre món de respectar efectivament els drets humans.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

El do de la fe

Pau VI ja fa anys feia aquesta observació sobre les coses que narren els Evangelis, que considero encara actual: «Ens adonem que aquelles coses resulten molt estranyes a la mentalitat moderna, tan extrovertida, tan recalcitrant al coneixement per via de fe, tan incapaç per a la meditació en el santuari religiós de la consciència i tan inexperta per al llenguatge de l'oració mental.»

I és ben veritat que la fe és certa. En el discurs del dia de Pentecosta va dir sant Pere: «Que sàpiga, doncs, de cert tota la casa d'Israel que Déu l'ha

constituït Senyor i Crist, aquest Jesús que vosaltres vau crucificar.» En realitat sols creu veritablement en Déu qui s'adhereix a ell incondicionalment, qui presta a Déu el seu assentiment absolut.

La certesa de la fe té un fonament perfectament raonable: és el testimoni de Déu manifestat en la seva revelació per mitjà de Jesucrist. I alhora té una font que és la gràcia de l'Esperit que actua a l'interior de l'home. Per això s'ha dit que la fe «és la interiorització de la paraula de Déu». L'acció de Déu suposa una bona voluntat radical de l'home que es presenta davant d'Ell disposat a escoltar i a acceptar la seva Paraula.

La certesa pròpia del coneixement científic és radicalment diversa de la certesa de la fe. La certesa de la fe no troba el seu fonament ni en l'evidència d'allò que ha estat revelat per Déu —ja que el misteri embolcalla la veritat revelada— ni en la comprovació racional evident del mateix fet de la revelació.

Tot això ens fa veure que la fe és absolutament certa i al mateix temps és essencialment fosca.

Tanmateix la fe demana del creient un assentiment lliure. Així doncs, l'obscuritat de la fe prové del misteri; la llibertat, del fet que l'assentiment no és fruit de la conclusió d'un raciocini, sinó de l'acció íntima de l'Esperit, voluntàriament acceptada per l'home.

També convé dir que la certesa de la fe és contrària al dubte, però no a la recerca i a un estudi constants vers una maduració de la mateixa fe. Sant Anselm diu que «la fe mira de comprendre». I sant Agustí afirma el següent: «Crec per entendre i entenc per creure millor.» És inherent a la fe que el creient desitgi conèixer millor aquell en qui ell ha posat fe i vulgui comprendre el què li ha revelat. En la fe, la intel·ligència i la voluntat de l'home col·laboren amb la gràcia divina. Per a sant Tomàs «creure és un acte de l'enteniment que s'adhereix a la voluntat divina sota el mandat de la voluntat moguda per Déu mitjançant la gràcia».

La fe és do de Déu que demana la nostra col·laboració.

opinió

Zoom

Un grup de nens espanyols, que seguia un curs d'anglès a la localitat irlandesa de Donegal, pretenia passar un dia de festa a Omagh sense ni imaginar-se que la mà negra de l'odi i la mort era a l'aguait. Un total de 28 persones, entre elles un nen de 12 anys, Fernando Blasco, i una de les seves monitores, Rocío Abad, —espanyols tots dos—, van ser assassinats en esclatar un cotxe bomba el 15 d'agost. Un «dissabte sagnant» inclòs ja en el sinistre calendari de terror sense sentit que, malgrat l'acord de pau d'Stormont, perdura a Irlanda del Nord. L'eixordadora sirena d'una ambulància, l'esfereïdor crit d'un veí o l'insistent repicar d'una pala que treu runa es transformen en remor a mesura que passen els dies. Però hi ha un plor silenciós i apagat que perviurà per sempre, el dels pares que han vist amb impotència com un grup d'ociosos assassins s'enduïa la vida dels seus fills.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El canvi de nom o cognoms ens complica la vida

En molts països occidentals el nom imposat en el baptisme és cosa sagrada perquè manifesta la pertinença a una Església determinada, i els cognoms són inviolables per conservar el prestigi dels pares que se senten orgullosos de tenir un fill home perquè el cognom passa de generació en generació. Però els immigrants tenen els seus problemes. Als EUA, per exemple, cada vegada més, els immigrants decideixen abandonar el seu nom i cognoms d'origen i adoptar-ne d'altres de més curts i fàcils de pronunciar en el nou país.

Persones com Chukwunweike Oduh, un nigerià de 37 anys, ha decidit canviar el seu nom ancestral (que en la seva terra significa «Deu té poder») per un nom comú: Chuck. Els immigrants estan farts que els nord-americans pronuncin malament els seus noms i tenen por que es converteixin en un obstacle per triomfar professionalment als EUA.

Pel que fa al nostre país, els més petits canvis d'un nom o cognom —una síl·laba o lletra— requereixen unes gestions

administratives interminables: papers certificats, testimonis, proves, juraments, jutjat; fins i tot una humiliant revisió sexual ocular. De vegades, el nom que en altres regions de l'Estat espanyol era un record sentimental provoca una frustració a Catalunya, com ara a les senyores que es diuen «Angustias», «Peligros», noms provinents de devocions marianes. Tampoc escau gaire a una senyora o senyoreta dir-se «Toro», on a Menorca és habitual, donada la devoció a la Mare de Déu del Toro.

A voltes per la moda de les abreviacions, s'arriba a resultats pintorescos. Així de Josep es passa a Josefa; de Josefa a Josefina; de Josefina a Finita o Fineta. Ja em direu què té a veure l'inefable nom de Fineta amb el patriarca barbut i auster sant Josep.

També en dècades passades, molts ordes religiosos canviaven el nom del candidat novici. Una incongruència teològica, perquè mai la professió religiosa no pot comparar-se amb el sagrament del Baptisme que ens fa cristians. Avui s'ha abolit aquest costum, atès que suposava també complicacions en el registre civil.

Tornant als immigrants, l'esmentat nigerià que resideix a EUA, ha pres una decisió radical. Està disposat a canviar el seu nom, però per res del món vol renunciar al cognom, que espera transferir als fills. «És la meua herència», diu. Amb el cognom «m'identifico amb la família i amb el meu país». Ha canviat el nom difícil de Chukwunweike per Chuk per tal d'identificar-se professionalment, però conserva el cognom Oduh que el relaciona amb la seva terra nadiua.

De totes maneres, el país d'origen i de residència, els costums, la religió, la legislació vigent i una possible desaparició d'arxius en el registre per crema, han complicat la vida fins i tot als cognoms que portem.

Notes insignificants

Germà Adrià

Els presos com nosaltres

En el meu pelegrinatge per les presons de l'Estat espanyol durant l'estiu, vaig de sorpresa en sorpresa. Em sorprèn la tendresa de molts presos. Em sorprenen les seves delicadeses. Em sorprèn la seva paciència davant les situacions més inversemblants i difícils. Em sorprenen la seva capacitat de gratitud i la seva espontaneïtat en les xerrades que tinc amb ells.

A Navacarnero, un pres em va obsequiar amb un escut del Barça molt bonic, que ell mateix havia elaborat amb molta cura i minuciositat. Els funcionaris li van dir que m'hauria d'haver regalat un escut del Reial Madrid. A Soto del Real, un altre pres em va obsequiar amb un llibre dels Testimonis de Jehovà. Em va dir que el llibre parlava de Déu i que jo era un home de Déu. Diversos presos han tingut l'honradesa de no voler que els deixés res en peculí: ja tenien prou diners.

Un pres d'Alacant a qui vaig visitar per primer cop, m'ha enviat més tard un gir postal esplèndid dels diners que té al seu peculí. «Gràcies per la visita», deia en el seu gir.

Una presa d'Àvila, va voler que diguéssim un parenostre tots junts. Ella, una jove guapíssima de 23 anys, que ha corregut mig món com a traficant. I així es multipliquen els detalls.

Els presos són persones com nosaltres, els lliures. I tenen la seva bondat i la seva rectitud, tot i que nosaltres pensem que són dolents perquè la justícia, la nostra justícia humana, els ha condemnat.

Un jove català de 22 anys d'una presó madrilenya, en acomiadar-se, va voler fer-me un petó: «Ja no tinc pare, però ara vostè ho podria ser.» Com podrien tots desenvolupar aquest fons de bondat que nia dins el seu cor?

A El Puerto, un pres que porta 17 anys tancat em diu: «Admiro aquell cap de serveis, li besaria la mà. Ens tracta amb tant de respecte...»

I com aprecien tots l'acció dels voluntaris que els visiten i els ofereixen la seva amistat. A mi, l'actitud de molts dels presos em convida a l'oració. Penso que el Senyor també està pres amb ells, que conviu entre reixes i portes automàtiques i muralles de separació.

És el món dels dolents, dels castigats. Els bons som així, no volem que «els dolents» ens molestin.

Punt de vista

Mòntse Vilaseca
Comunitat de Sant Egidí

L'ancià a les portes del segle XXI

A les portes del segle XXI una nova realitat emergeix: és el món dels ancians. No és pas perquè abans no existissin, hi són des de fa temps, n'hi ha en cada família, els trobem en el veïnat, els veiem passejar pel carrer o asseguts en els bancs de les places, i, no obstant això, podem dir que emergeix com una nova realitat davant aquest món en què tot canvia tant de pressa.

Si l'any 1991 hi havia a Catalunya 867.562 persones més grans de 65 anys (14,2%), l'any 2000 es preveu que n'hi haurà 1.100.000 (17,5% de la població). A més cal assenyalar que la meitat de la població més gran de 65 anys, en té més de 75.

Les coses d'abans i les d'ara són molt diferents. L'ancià en la vida familiar d'abans era qui posseïa la saviesa, l'havia anat adquirint amb anys d'experiència, escoltant les notícies. Tenia moltes històries per explicar, coneixia el cicle del temps i del treball del camp. Però avui ja no és més així, en la nostra societat apressada, on la informació corre de pressa i cada dia canvia, en l'era d'Internet, s'ha acabat el discurs que donava sentit a l'ancià. Hem entrat en un període on a la nostra societat, a la nostra cultura li costa elaborar un sentit per a la vellesa.

Sí, les coses han canviat tant, que entre el món dels joves i el dels ancians sembla haver-hi un abisme generacional, són ben diferents i sovint contradictoris. Els joves són aquells que corren d'un lloc a l'altre; els ancians, en canvi, tenen dificultat a l'hora de caminar i els dies se'ls fan buits. Els joves fan soroll, es passen hores al telèfon; l'ancià sovint està sol i parla amb ell mateix. És l'època de l'estètica, del consum, quan una cosa no serveix se'n compra una altra. En aquest món els ancians semblen haver perdut el seu lloc, gairebé fins a preguntar-se: és útil la vida d'un ancià? El món dels joves i el dels ancians són dos mons que viuen junts, a la mateixa ciutat, parlen la mateixa llengua, tenen els mateixos cognoms i, alhora, són dos mons que difícilment es troben.

Avui els ancians viuen la paradoxa de veure com la vida s'allarga, poden viure més, però alhora, no rendeixen, estorben, es deixen a part, i en moltes ocasions es veuen abocats a les residències. Les famílies disminueixen i es dona menys espai als ancians. Diu el Francesc, un ancià de 80 anys: «He hagut d'anar a una residència perquè necessitaven la meua habitació.» Quan una persona es fa gran i sent que perd les forces sembla no poder decidir per ella mateixa. I, en canvi, desitja tenir la llibertat per poder escollir on i com viure. Si quedar-se a casa o anar a una residència. Poder decidir què menjar, l'hora d'anar a dormir, mirar el programa de la TV que t'agrada, poder sortir a com-

prar el que necessites, anar a passejar quan ho desitges. Una anciana de 73 anys, la Berta, diu: «Quan arribo a casa estic sola, però és casa meua, puc decidir què fer en cada moment, i a més, hi tinc tots els meus records, els meus mobles, les fotografies dels meus nens, en fi, és el meu palauet i no vull morir en un altre lloc.» La «Carta de Maria» és una resposta concreta per a tants ancians que volen quedar-se a casa, una resposta i una constatació després d'haver recollit més de 3.000 firmes.

Els ancians fan sentir la seva veu. Càritas diocesana parlant de la solidaritat amb les persones grans, ha publicat aquest mes de juny: «Les necessitats i les limitacions augmenten en

Aquestes preguntes no les poden resoldre només l'eficàcia o l'assistència, tot i que són fonamentals per gestionar les necessitats dels ancians. Hi ha un camí a fer, el de la proximitat, viure l'amistat amb els ancians. Ser els seus amics. I com a amics poder-los ajudar, entendre'ls, sostenir-los. Com a amics poder-los escoltar. L'amistat és la porta per entrar en la profunditat del món dels ancians. Per no entendre'ls com un problema social i econòmic sinó com a persones concretes a estimar, amb noms concrets amb els quals poder escriure la pròpia història. És així com ha crescut l'aliança de la Comunitat de Sant Egidí amb els ancians. Joves i ancians junts. L'esperança de qui és jove és poder crear una societat menys dura amb qui és ancià. Els joves redescobreixen en la vellesa, la debilitat, la fragilitat, que forma part de la vida de tots. L'ancià redescobreix la joventut de cor i li arriba el missatge de solida-

aquesta etapa de la vida, sobretot quan no hi ha familiars que puguin ajudar. La majoria de les persones grans s'estima més viure a casa seva, que anar a una residència, encara que passin necessitat.» Els ancians esdevenen la gran pregunta del futur. No en va l'ONU es planteja proclamar el 1999 «Any mundial dels ancians».

Pensant en els ancians d'avui i mirant cap al futur sorgeixen tantes preguntes: com reaccionar davant de la vellesa?, com esdevenir ancians sense sentir-ho com una maledicció?, com fer per quedar-te a casa i no haver d'anar a la residència quan no ho desitges?, com no perdre la consideració i la dignitat sent ancià?, com respondre a les demandes de solitud de tants ancians?

ritat: comença a alçar-se de la cadira de rodes i a caminar, surt de casa i de la residència, desitja viure i somiar.

A les portes d'un nou segle, els ancians emergeixen com un nou continent, són una pregunta per al futur, una pregunta que hi ha en el cor de cada home i de cada dona, de cadascú de nosaltres. Els ancians es poden apartar de les cases, dels seus àmbits de vida, però no es pot allunyar aquell ancià que hi ha dins nostre. Sí, l'ancià és una pregunta escrita en el cor de l'home contemporani que pot viure més de 85 anys i que busca el valor de la seva vida més enllà del pes de la societat. El miracle de la vida llarga és un do, una oportunitat per a una convivència més humana.

L'alegria, una exigència

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

L'alegria és quelcom que tots els humans perseguim. L'aflicció ens resulta enormement pesada. Volem —amb raó— surar per damunt dels planys i dels gemecs. No sempre ho assolim. La nostra meta —la cerquem com instintivament— és estar contents. La tendència no ens enganya: és importantíssim tenir el cor alegre i reflectir aquesta alegria en el rostre i en el tarannà.

No obstant això, per raons diverses, no és gaire freqüent trobar persones alegres. Hom sent que la gent fa soroll, veu que gesticula, que dansa i que alterna... però dubta que en això s'hi trobi la vertadera alegria. Hi ha tantes expressions sense contingut, tantes preocupacions fútils, tantes converses vanes...!

L'alegria és massa seriosa per tenir una existència superficial. L'alegria és una harmonia profunda del cor. Se situa en la senzillesa i en la naturalitat. L'alegria sap que Déu ha fet la creació admirable i més encara la nova creació. La persona alegre entona un cant a Déu, a la vida, a la vocació sobrenatural, als beneficis que constantment rep de Déu i dels altres...

L'alegria troba també la seva font en el donar sense rebre, en el desprendiment en bé del proïsme, en les coses petites que juntes formen el gran tapís de la vida, en la mirada benigna dels altres, en l'assumpció de les adversitats... L'alegria és compatible amb el sofriment. Perquè atorga una serenor de fons que cerca el bon profit formador de totes les circumstàncies. Sap que tot succeeix pel nostre bé i que l'escriptura de Déu és sempre recta.

Estar alegre! Quina sort! Sí, una sort pel nostre món que necessita testimonis d'alegria. De l'alegria que no es confon amb el simple plaer. L'alegria no fuig de les mans. Si és veritable perdura i és una força admirable per prendre's la vida seriosament. És obvi que els

deixebles del Ressuscitat han d'acollir l'alegria que ens porta i que és exactament idèntica amb el missatge evangelitzador. Sense alegria no hi ha evangeli. Aquesta és precisament la «joiosa alegria». Una alegria que ens emplena i que, de per si, tendeix a difondre's.

Santo Domingo de Silos

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (e-mail: ynaraja@redestb.es)

retrats bíblics
intencionats

De viatge o de vacances. Dos conjunts de sis dies, viscuts molt intensament, per terres molt distants entre si.

Santo Domingo de Silos és a bastament conegut per la seva música gregoriana i no seré pas jo qui ho ignori. Assisteixo a la litúrgia. Però un rètol m'indica que Coleruega és a setze quilòmetres. Penso que no podria parlar honradament amb amics dominics i dominiques, si no visito el lloc bressol del seu fundador. La meva pregària és molt curta, però es perllonga fins a Jerusalem, fins a l'École biblique, que a més dels seus cursos universitaris, ens ofereix la riquesa de la seva traducció de la Bíblia.

A Silos em trobo, sense cercar-ho, amb les «trobades missioneres». Em reben molt bé, coincideixo amb l'«inventor» de tot això, el sacerdot José Valdavida. Probablement, quan encara no teníem dotze anys, ens havíem creuat a la ciutat de Burgos, pel passeig del Empecinado, ell anant al seminari i jo a l'institut. A aquesta trobada hi han vingut 1.462 nois i noies, i es tracta només d'una de les cinc trobades que es fan aquí. El moviment que els anima té el nom simpàtic de *Cristians sense fronteres*. No li plau que a la trobada se li digui campament, ja que el fet que dormin en tendes de campanya és purament accidental.

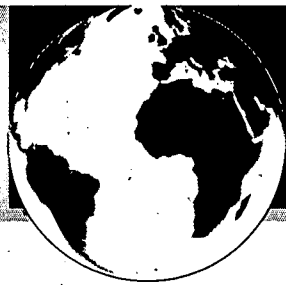
S'apleguen per tractar temes i per pregar. Es diverteixen, mengen i dormen, com qualsevol altre. Celebren diàriament junts la missa. No vull anar-me'n sense visitar l'església. Es tracta d'un senzill barracot. Dins d'una tenda de campanya hi ha el sagrari. És una manera plàstica d'escriure el text de sant Joan (1:14). No és pur folklorisme juvenívol. Per entrar hem hagut de deixar sortir un nodrit grup i si ho fem és acompanyat d'un altre grup també nombrosos. Es tracta de la pregària íntima dels grups que s'havien reunit poc abans per procedències geogràfiques. Hom pensa en tantes institucions cristianes que s'emporten els nens només perquè res-

pirin aire pur, juguin, aprenguin a respectar la natura, etc. Però la gent jove és capaç de coses més grans. Com que ens intercanviarem llibres i direccions, espero que ens tornarem a veure.

Una trobada molt diferent ha estat en una ermita a Chatillon, França. La mateixa Escriptura és proclamada, el mateix Pa compartit. Aquí no arribem a vint persones. Un noi que prepara el seu baptisme, un ancià malalt, alguns matrimonis... En aquesta missa m'expresso com puc en francès, a més d'usar el castellà i el català, no desitjo sentir un dia «aparta't de mi, ja que volia conèixer la Veritat i tu vares dir-me: aprèn la meua llengua» (Mat 25:41).

Vaticà

església en el món

Joan Pau II a la xarxa

■ Les activitats públiques del Papa es transmeten en viu per Internet

Des del 15 d'agost, totes les activitats públiques —audiències, misses solemnes, l'Àngelus dominical i els viatges apostòlics, entre d'altres— de Karol Wojtyła, conegut com el «Papa viatger», es transmeten a través d'Internet. Per a qui vulgui accedir a aquest servei de la Santa Seu, la direcció és la següent: www.vatican.va.

En arribar al Vaticà, el primer que es troba és la plaça de Sant Pere, la Capella Sixtina i les imatges dels sants màrtirs. Però això no tan sols passa enmig de la ciutat de Roma. Aquest mateix entorn de la Santa Seu es pot visitar a través d'Internet, l'autopista de la informació. En aquest nou servei, tot sembla estar pensat perquè el visitant se senti en la veritable seu del catolicisme.

El tour pel Vaticà virtual es pot fer en sis idiomes: alemany, italià, francès, portuguès, anglès i espanyol. Amb un clic es pot triar entre visitar museus, la Capella Sixtina o donar un cop d'ull a les biografies dels tres darrers pontífexs. També hi ha una opció d'àudio i vídeo per a qui vulgui apreciar un veritable desplegament tecnològic al servei de la fe.

Així mateix, es poden consultar els ensenyaments del Sant Pare a través de les audiències de dimecres, els viatges a l'estranger o l'Àngelus dominical. O aprofundir en la pastoral de Joan Pau II mitjançant les butlles, les encíclics i altres documents elaborats durant el seu episcopat.

Modernitzar les vies de comunicació

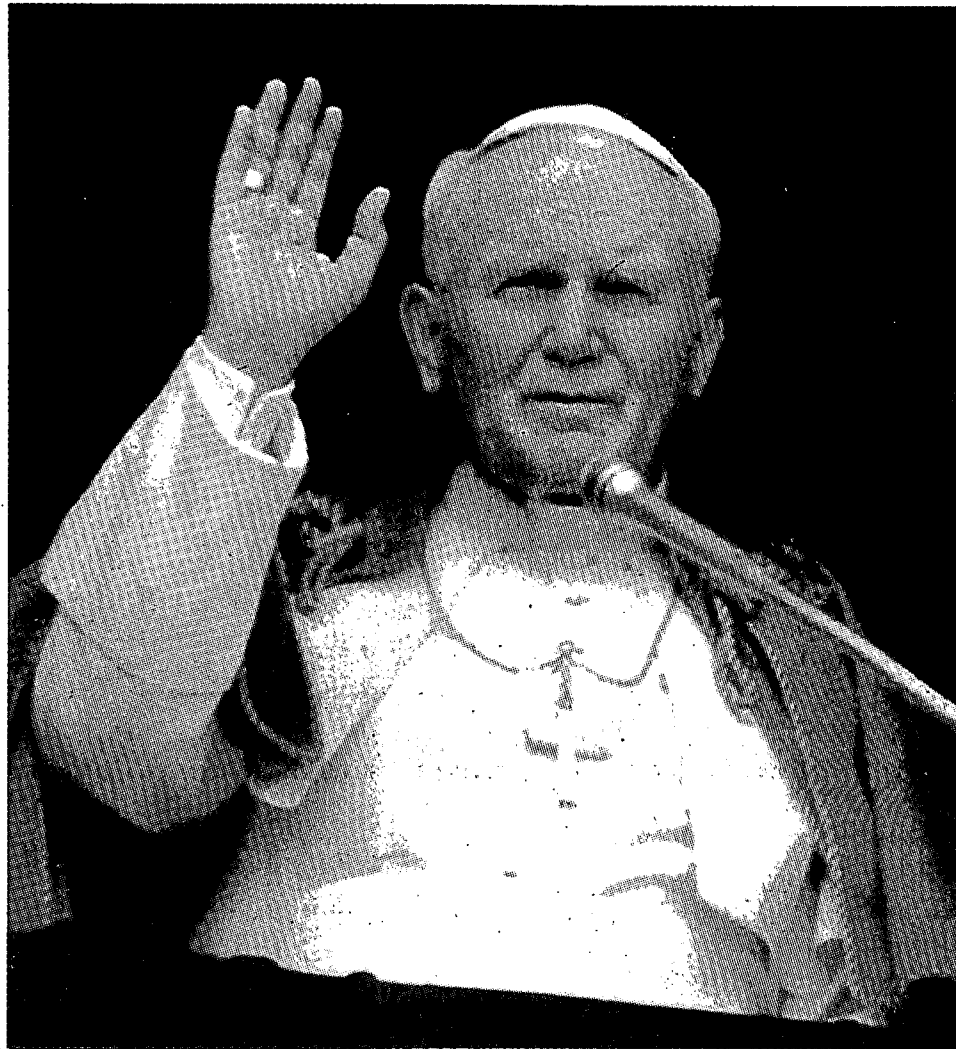
En un comunicat, la Santa Seu ha qualificat el nou servei com «un esforç més del Vaticà per impulsar la seva presència en el món de la comunicació social moderna». La celebració recent de l'Assumpció no va poder ser una

data més adient per al llançament de la nova iniciativa.

Però en realitat no són d'ara els intents de Roma d'arribar a més i més gent arreu del món a través de les noves tecnologies de la informació. Per Setmana Santa es va publicar un disc compacte amb poemes del Papa musicats. I el 16 d'octubre —quan Karol Wojtyła celebri vint anys de pontificat— es posarà a la venda un vídeo biogràfic, no a l'estil de *La vida dels sants*, sinó en la línia d'una estrella pop. El vídeo es titula *L'home que va venir de molt lluny*, parafrasejant Joan Pau II immediatament després de la seva elecció, quan va dir: «Vinc d'un país molt llunyà.»

Els estudiosos del fenomen consideren que l'Església de Roma està molt preocupada per l'avenç d'altres religions en països majoritàriament catòlics, especialment al Tercer Món. Ara el Papa serà més present que mai al món; això sí, amb l'ajuda d'Internet. A part de les novetats tecnològiques, el missatge continua sent el mateix. Representa una oportunitat per a milions de fidels que no poden visitar la Ciutat Eterna i que sí poden aguar-se en aquesta nova finestra oberta de la Seu Apostòlica.

Aquesta iniciativa neix de la col·laboració entre l'Oficina Internet de la Santa Seu, el Centre Televisiu Vaticà i Ràdio Vaticà. Aquesta emissora es res-

Joan Pau II.

ponsabilitzarà de la transmissió de la veu papal i també oferirà els programes que actualment ja es difonen per quatre freqüències FM. Ràdio Vaticà també posarà a disposició del públic

planetari un arxiu àudio de les meditacions del Pontífex amb motiu de l'Àngelus dominical.

José Baig

HONDURES

Neix el canal de televisió de l'Església catòlica

TEGUCIGALPA.— Aquest mes d'agost han començat les obres de construcció de les instal·lacions del canal de televisió que l'Església catòlica d'Hondures vol posar en funcionament abans de 1999. Segons ha revelat el coordinador general de mitjans de comunicació de l'Església catòlica del país hondureny, Jesús Beorlegui, el Canal Catòlic de la Solidaritat és un repte per a tots els creients.

El canal serà fidel als principis de l'humanisme cristià i la seva programació serà variada, per la qual cosa no formarà part dels anomenats «canals religiosos

temàtics». Beorlegui ha manifestat que «actualment, el gran objectiu dels mitjans de comunicació social consisteix a saber canalitzar l'immens poder que tenen perquè contribueixin al desenvolupament d'una vida més digna». El coordinador ha reconegut que aquesta iniciativa respon a la crida del Papa que els mitjans de comunicació posin «a disposició dels ciutadans l'inapreciable servei de la informació rigorosa, l'opinió ponderada, la crida a la convivència plural i, en definitiva, l'amor amb arrels cristianes». (Zenit)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

AGOST

30. Diumenge

XXII de durant l'any. Verd. Lectures: Eclesiàstic 3:19-21, 30-31 / Salm 67 / Hebreus 12:18-19, 22-24a / Lluç 14:1, 7-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix, prev. mr.; Adaute, mr.; Pamaqui, prev.; Fantí i Fiacre, cfrs.; Santes, Tecla, casada; Gaudència, vg. mr.; Beata Joana Jugan, fdra.

Festa Major: a Alcarràs, Bassella, Blancafort, Cabanabona, Campins, Castellterçol, la Febró, Llorac, Manresa, Matadepera, Mediona, Miralcamp, Móra d'Ebre, Preixens, Pujalt, Ripollet, Rubí, Sant Joan de Mollet, Sant Julià de Llor, Santes Creus, la Seu d'Urgell, Tavertet, Vilafranca del Penedès, i el Vilar.

31. Dilluns

Fèria. Verd. 1 Corintis 2:1-5 / Salm 118 / Lluç 4:16-30. SOLSONA: Sant Ramon Nonat, cardenal (MO / altres diòcesis, MLI)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Arístides, cfr.; Optat, b.; Vicenç, mr.; Santes Sabina, Cristeta, Rufina i Ammia, mrs.

Festa Major: a l'Aldea, Artesa de Segre i Sant Ramon del Portell.

SETEMBRE

1. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 2:10b-16 / Salm 144 / Lluç 4:31-37. LLEIDA: Sant Lleir, bisbe (MLI) Blanc

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gil, ab.; Llop, ab.; Donat i Fèlix, mrs.; Terencià, b. mr.; Vicenç, Let i Artur, mrs.; Josuè i Gedeó, cabdills d'Israel; Santes, Verena, vg. i Anna, profetessa.

Festa Major: a Avià, Centelles, Dosrius, el Figueró, el Pont d'Armentera, Torà de Riubregós, Torrent d'Empordà, Vilamallà i Vilamaniscle.

2. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 3:1-9 / Salm 32 / Lluç 4:38-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antoni, mr.; Brocard, cfr.; Filadelf i Menalip, comps. mrs.; Santes, Raquel, matr. bíblica, i Ingrid, mja.

Festa Major: a Aitona, l'Escala, Rosselló i Sant Antolí i Vilanova.

3. Dijous

Sant Gregori el Gran, papa i doctor (MO) Blanc. Lectures: 1 Corintis 3:18-23 / Salm 23 / Lluç 5:1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sàndal, mr.; Aristeu, b. mr.; Santes, Febes, coríntia; Eufèmia, Erasma, Dorotea i Basilisa, mrs.

4. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 4:1-5 / Salm 36 / Lluç 5:33-39

ALTRES CELEBRACIONS: La Mare de Déu del Consol. Sants, Moisès, legis. i profeta; Bonifaci I, p.; Rufi, Silvà i Vitàlic, nens, mrs.; Oceà, mr.; Santes Càndida, vg.; Rosalia de Palerm, princ. vg.; Rosa de Viterbo, vg.

Festa Major: a Falset, Torredembarra i Vilanova de Bellpuig.

5. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 4:6b-15 / Salm 144 / Lluç 6:1-5. TORTOSA: La Mare de Déu de la Cinta (ciutat S / diòcesi, MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Llorenç Justinià, b.; Victori, b. mr.; Bertí, ab.; Ròmul, pref. mr.; Santa Obdúlia, vg.

Festa Major: a Alòs de Balaguer, Aspa, Castellserà, Fontllonga, Juià, Soses, Sant Vicenç de Torelló, Tudela de Segre i Vilanova del Camí.

Lectures bíbliques

Diumenge XXII durant
l'any

Cicle C

Lectura primera

Sir 3:3; 19-21, 30-31 (gr 17-18, 20, 28-29)

Sigues humil i Déu et concedirà el seu favor

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

Fill meu, sigues modest en tot el que facis, i et veuràs més estimat que el qui dona esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

Salm responsorial

67:4-5ac. 6-7ab. 10-11 (R.: 11b)

Que s'alegrin davant d'ell els justos
que no planyin res per celebrar el seu triomf.

Canteu al Senyor, lloeu el seu nom,
celebreu davant d'ell el seu triomf.

R. Instal·làreu els pobres, Déu nostre,
al país fèrtil del vostre patrimoni.

Déu és pare d'orfes, defensor de viudes,
des del lloc sagrat on resideix.

Déu dona casa als desemparats,
allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant
per refer els vostres camps esgotats;
vau allotjar-hi la vostra família.

Instal·làreu els pobres, Déu nostre,
al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

Lectura segona He 12:18-19 22-24.

*Us heu acostat a la muntanya de Sió,
a la ciutat del Déu viu*

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, vosaltres no us heu acostat en
aquella muntanya palpable del Sinaí, que era

tota ella foc ardent, fosc, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjançer de la nova aliança.

Al·leluia

Mt 11:29ab

Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles
meus,
que jo sóc benèvol i humil de cor.

Evangeli

Lc 14:1a, 7-14

Tothom qui s'enalteix serà humiliat,
però el qui s'humilia serà enaltit

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic puja més amunt". Llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan fas un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

Les mares que ploren

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Santa Mònica —la memòria de la qual celebra l'Església el dia 27 d'agost just el dia abans de la festa de sant Agustí— és un testimoni cristià sempre actual. La col·lecta de la missa fa al·lusió a les seves llàgrimes demanant la conversió del seu fill Agustí. És un exemple clàssic d'intercessió. Quan Agustí ens parla d'ella, explica la satisfacció amb què Mònica va veure el fet que el seu fill fos finalment «cristià i catòlic».

També avui

N'hi ha prou amb posar-se mínimament en contacte amb les persones en la seva vida quotidiana per trobar-se amb mares —i àvies— que ploren. La narració és moltes vegades la mateixa: els fills, els néts que hom havia procurat educar, o que fossin educats en la fe

cristiana, han deixat de viure-la, s'han allunyat de la vida comunitària de l'Església, i sovint han trencat el lligam sacramental: deixen de batejar els fills, no celebren el casament canònic, etc. Aquesta situació, que sempre s'ha donat en alguna mesura, adquireix innegablement en els nostres dies unes proporcions de fet social preocupant.

No hi ha pas solucions fàcils per a aquesta situació, ni hem d'esperar que es produeixi un canvi d'actituds d'una manera immediata. Qui sap —Déu ho vulgui— si es produirà en un moment una reacció que permetrà adonar-se del desencaminament que signifiquen moltes de les coses que ara semblen acceptables! Des d'ara, però, hi ha una cosa a fer: que les mares plorin! No em refereixo a llàgrimes d'impotència o de legítima tristesa. Vull dir llàgrimes d'intercessió com les de santa Mònica.

Santa Mònica sabia molt bé què volia per al seu fill; tot i que l'estimava tant no per això aprovava la seva forma de viure. Pot ser una temptació, per a les mares que s'adonen de la manca de vida cristiana dels seus fills, aconsolar-se pensant que les coses «ara» són així... I no plorar més.

També l'Església

La primera mare que no pot deixar de plorar és la Mare Església. Ella —nosaltres— està constantment constatant el pecat dels seus fills —nosaltres—. És cert que constata també la multitud de bones obres que l'Esperit Sant suscita en els creients, i per això s'alegra i en dona gràcies a Déu. Però no podem amagar la realitat de pecat, de tebior, de col·laboració més o menys conscient en la indiferència religiosa,

d'equívocs d'inseguretat amagats sota actituds de tolerància i respecte a la diversitat...

Una de les coses que el Sant Pare insisteix que cal fer, preparant el jubileu de l'any 2000, és la confessió dels pecats. Sant Ambrós deia que la penitència és un «baptisme de llàgrimes». Valdria la pena examinar la nostra pregària personal i la nostra celebració litúrgica a la llum d'aquesta exhortació a les llàgrimes. Intercedim sovint pels pecadors, en la nostra oració? Fem presents en la pregària universal aquells que no han volgut participar en l'Eucaristia, o viuen voluntàriament i conscientment lluny de l'Església? El profeta Amós era dur amb els israelites que vivien tranquils a Sió: «No us fa pena el desastre que amenaça les tribus de Josep. Per això vosaltres sereu els primers en les files dels deportats!» (Amós 6:6-7).

La Bíblia a l'abast

Invitació a la joia de la nova aliança

(He 12:18-19.22-24a)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Dos quadres

La perícopa de la carta als Hebreus que proclamem avui, ens ofereix dues pintures o quadres diferents —fins podríem dir oposats— de la relació de Déu amb la humanitat. La primera pintura, que ens porta al temps de l'Antic Testament, de l'antiga aliança, doncs, presenta un quadre tenebrós, ple de terror, pintat amb traços gruixuts, greus, que cremen. Al centre del quadre hi ha un poble esmaperdut que demana a crits que acabi d'una vegada per sempre aquell malson. I malgrat tot això, el qui domina l'escena és Déu. Un Déu precisament que surt a buscar el seu poble per alliberar-lo. Que el salvi amb una tendresa infinita. Però que, a l'hora de revelar-se als seus, ha de seguir una pedagogia dura, adéquadada a la duresa del poble que contempla el cosmos com el domini absolut de forces estrafoles i capricioses, i que en descobrir Jahveh, que l'ha alliberat del jou d'Egipte, el veu com un Déu llunyà, que baixa de tant en tant fins als seus.

L'altra pintura que la perícopa ens presenta, és un quadre tot llum i festa. Els

núvols negres, no sols no hi són, sinó que han deixat el pas lliure a la contemplació d'un cel serè, esbatanat, al qual arriben constantment els esperits dels justos. És la nova aliança que Déu fa amb la humanitat salvada per Jesucrist. Aquest quadre és l'àrea en la qual es mouen els cristians, tot i que les aparences més immediates, que són persecució real, sembli que indiquin més aviat el contrari.

Contrastant aquests dos quadres, l'autor d'Hebreus ajuda els seus cristians a descobrir la seva gran sort: la gràcia de Déu que els ha arribat. Així surt al pas de la nostàlgia que aquests cristians, provinents del judaisme, sentien per la litúrgia i la materialitat del temple de Jerusalem. Vosaltres, els diu, us heu estalviat el terror que els vostres pares van sentir en la seva carn viva davant del Déu del Sinaí, quan se'ls manifestà fins al punt que «els mateixos que sentiren la veu de Déu suplicaren que no continués parlant-los, perquè els aterria» (vv. 18-19 Cf. Ex 20:18ss. Dt 5:23ss). «Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat de Déu viu, la Jerusalem, celestial» (v. 22). Pel baptisme, els cristians ens hem acostat a «aquella ciutat ben fonamenta-

da, que té Déu mateix com a arquitecte i constructor» (He 11:10), que era la gran esperança d'Abraham enmig dels seus pelegrinatges. Cal remarcar l'expressió: «Vosaltres us heu acostat», que indica la situació real del cristià que encara peregrina per aquest món. Ja és ciutadà de la ciutat de Déu, però encara no ho és de ple. S'ha apropiat «a miriades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel» (vv. 22b-23a), amb els quals comparteix la joia de la comunió amb Jesús. El poble dels batejats ja no és un poble de gent aterrida davant la presència misteriosa de la divinitat que fa sentir la seva veu com el tro i la tempesta. Ara el poble de Déu és un aplec festiu. Un poble que celebra la joia de la seva salvació. I la celebra joiosament, confiadament, perquè el seu germà gran, Jesús, que havia estat mort, ara viu, i és «mitjaner de la nova aliança» (v. 24a). No som, doncs, un poble al qual s'arrossegi fins a la presència severa de qui l'ha de condemnar. Nosaltres volenterosament ens hem acostat amb esperança a Déu, «jutge de tots» (v. 23b), jutge de salvació, perquè amb Jesús ens hem acostat «a la seva sang purificadora, que parla més favora-

blement que la d'Abel» (v. 24b). La sang d'Abel clamava venjança. La sang de Crist és un clam de misericòrdia i de perdó. I és aquesta sang de Crist que, passada la porta del baptisme, ens és posada a les mans en la celebració de l'Eucaristia, perquè sigui la nostra vida. Celebració joiosa de la salvació de Déu.

Sió és símbol de l'Església

La muntanya de Sió és símbol de l'Església, aplec de la humanitat redimida que celebra i dona gràcies al Pare, per Jesucrist, en l'Esperit Sant. Una Església que alhora és peregrina i està assentada en el terme, més enllà de la mort. És la gran realitat de la Nova Aliança que, per Jesucrist, Déu ha fet amb tota la humanitat. És la realitat dels cristians en comunió. El problema es troba en el fet que moltes vegades no sabem viure en tota la seva grandesa i la seva joia aquesta realitat significadora i realitzadora del Regne de Déu. Amb fe, esforç i esperança, també amb joia, ens cal pujar a la nova Sió, la Jerusalem celestial, aplec festiu de tots els redimits, que ja ara és la nostra ciutat-mare, l'Església.

Jugant s'aprèn

■ Riallera és una associació que impulsa l'educació en el lleure d'infants, joves i adults

Sovint tenim la sensació que dedicar un temps de la nostra vida al lleure i la diversió només pot servir-nos per descansar, «desconnectar», o simplement, passar una bona estona amb els qui ens envolten. En canvi, paraules com «lleure» i «aprendre» enforteixen els seus llaços d'unió quan Riallera, Associació de Lleure i Dinamització Sociocultural, les posa en contacte.

«L'any que ve farà trenta anys que vàrem començar com a coral infantil Riallera i, de mica en mica, ens hem anat constituint com una associació», explica Fidel Badia, director de l'entitat.

Riallera és una iniciativa sense afany de lucre, que es nodreix de les donacions de les cent setanta famílies associades, creada amb la finalitat d'impulsar l'educació en el lleure d'infants, joves i adults. Això sí, sempre amb una voluntat oberta i clarament integradora. L'associació, a més, té com a objectiu la dinamització de projectes d'àmbit social i cultural a la comarca del Solsonès. «Totes les activitats que es duen a terme són de voluntariat. Ens agrada molt la nostra feina», reconeix Fidel Badia.

Entre les activitats que organitza l'associació hi podem trobar uns camps d'estiu a diversos llocs de la comarca amb tota mena d'activitats per a nois i noies d'entre 6 i 14 anys, que ofereixen un espai de convivència i que serveixen per a l'intercanvi d'experiències i l'enriquiment personal a partir de l'ensenyament de valors concrets amb un programa pedagògic adaptat a cada grup.

La joguina, un pretext; la ludoteca, un context

Des de fa un any, Riallera disposa d'una ludoteca, un espai que els seus membres defineixen com «una gran caixa de jocs, joguines i materials lúdics».

La ludoteca és el marc adequat per al joc lliure i voluntari, on es combinen les il·lusions, la diversió, la imaginació, la creativitat, el desenvolupament personal i la relació amb els companys. A més, aquesta ludoteca és un espai per aprendre a jugar i per aprendre jugant, al costat d'adults que assessoren i orienten en l'elecció i la utilització del joc i la joguina. Aquesta «gran caixa de jocs» compta amb un servei de ludoteca diari, de caps de setmana i durant les vacances escolars per a qui en vulgui fer ús; un servei de festes infantils d'aniversari; tallers i construccions de joguines, i un servei d'assessorament i orientacions en la compra de joguines.

«Esplai Riallera» és un centre d'activitats en el temps lliure que organitza excursions, tallers, trobades i tota mena d'activitats relacionades amb el lleure. L'associació ha dividit l'esplai en tres segments d'edat: per als nens i nenes de 6 a 8 anys (Ots), per als nens i nenes de 8 a 11 anys (Mitjorns) i activitats per als

joves d'entre 12 i 18 anys que es divideixen en quatre àrees: «Cau jove» (activitats d'esplai, camps de treball...), «Teatre jove» (activitats d'animació, tècniques i tallers...), «Pre-monitorejatge» (formació de futurs educadors en el lleure) i «Sala jove» (espai per a joves, llocs de reunió, punt de trobada...).

Aprendre, observar, col·laborar...

D'altra banda, sota el lema «Fes-te rodamón, mou-te, actua!», l'associació organitza també activitats d'estiu per a nois i noies de 15 a 17 anys, el mes d'agost al Solsonès per «conèixer la comarca en profunditat i per crear rutes itinerants i guies-itinerari», explica el director de l'entitat, Fidel Badia.

L'associació disposa també d'un equip educatiu anomenat «Servei» per a escoles, institucions i famílies per tal d'oferir respostes a les noves necessi-

tats en el camp educatiu. «Servei» analitza les demandes i les alternatives per proposar espais educatius als serveis dels infants i els joves.

Riallera, Associació de Lleure i Dinamització Sociocultural pertany a la Federació Catalana d'Esplais fet que, segons el director de Riallera, Fidel Badia, «fa que no tanquem la porta a cap opció ni descartem cap possibilitat d'expandir-nos fora de la comarca».

Francesc Domènech

**RIALLERA ASSOCIACIÓ DE
LLEURE I DINAMITZACIÓ
SOCIOCULTURAL
CASAL DE CULTURA I
JOVENTUT, BAINOS
25280 SOLSONA
TEL. 973 480 354
FAX 973 481 903**

Riallera impulsa l'educació en el lleure.

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

IncaVoli

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Parc natural de l'Empordà: aigua de vida

Els aiguamolls són un reducte imprescindible per a la conservació de moltes espècies, i encara més si tenim en compte la progressiva desaparició de zones humides arreu del món. El seu interès rau en el fet que, com que estan permanentment amarats d'aigua, són llocs molt productius des del punt de vista biològic i, per tant, acullen un gran nombre d'espècies animals i vegetals. Els aiguamolls de l'Empordà són els segons en importància de Catalunya, després dels del Delta de l'Ebre.

Qui visiti el Parc de l'Empordà, i tingui sort, pot observar algunes de les 323 classes d'aus classificades fins al moment, 93 de les quals crien a la zona. D'aquestes últimes, les més abundants són la polla d'aigua (de plomatge bru blavós, amb una taca frontal vermella que cavalca sobre el bec gros), la fotja (de plomatge negre amb una placa còrnia de color blanc al front) i l'ànec collverd. Ara bé, també s'hi troben espècies variades de vertebrats, com granotes, gripaus i serps, i d'invertebrats, com crustacis, mol·luscs i insectes.

La vegetació d'aquesta zona humida presenta unes característiques especials que la distingeixen de les zones properes, especialment de les comunitats de la banda litoral, on la combinació de l'aigua i la salarbror té un paper decisiu. Així, les principals tipologies de vegetació de les maresmes de l'Empordà són quatre. Primer, la de sòls salins, on només creix una sèrie de vegetals molt especialitzats, normalment de fulles suculentes o carnoses, com la salicornia o la salina, o junciformes com el jonc marí o l'espartina. Cal destacar que alguns indrets presenten un aspecte molt elegant quan, durant els mesos de maig i juny, floreix espectacularment un curiós lliri blau.

La segona tipologia de vegetació és la dels arenals, on hi ha una sèrie de vegetals molt adaptats que es reparteixen l'espai i formen comunitats especials. En primera línia, a la vora del mar, s'hi troba, entre d'altres, el gram de platja i sobre les incipients dunes destaca l'arenària, robusta gramínia que fixa les dunes.

La tercera classe de vegetació és la

dels marjals de les ribes dels rius, canals i prats inundats. Tot el pla al·luvial del Fluvià i de la Muga està creuat per un gran nombre de canals de drenatge que tenen una vegetació particular en què dominen els canyissers i comunitats afins. Les plantes més típiques d'aquests hàbitats són: el canyís, el jonc de llacuna, el plantatge d'aigua, el malví i un llarg etcètera que caracteritza aquest món tan particular.

per exemple. Una vegada més, el botànic hi troba uns hàbitats molt especials, normals a l'Europa central, però que en un país mediterrani sobresurten i són sempre objecte de sorpreses interessants.

Transformació turística

Les maresmes de l'Empordà ocupaven antigament gairebé tota la plana de la badia de Roses i del baix Ter. Per fer-

A mitjan segle xx va aparèixer un altre factor de degradació: es van construir equipaments turístics. Interessants i extenses àrees van desaparèixer transformades en urbanitzacions i marines. Segurament, la desaparició d'aquestes zones humides hauria estat total si, el 1976, no s'hagués iniciat una àmplia campanya que, sota el lema «Els últims aiguamolls de l'Empordà, en perill», intentava alertar la població del valor de les llacunes i aturar noves pèrdues.

Aquesta campanya, molt popular a Catalunya i de ressò internacional, va culminar el 13 d'octubre de 1983, quan el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la llei de declaració de Paratge Natural d'Interès Nacional i Reserves Naturals dels Aiguamolls de l'Empordà. El Parc Natural abraça només les llacunes de l'Alt Empordà; les del Baix Empordà encara no tenen cap figura legal que les protegeixi. (C.C.)

Per a més informació:
972 45 42 22

L'estanc de Vilaüt.

En aquest conjunt també cal situar la vegetació que omple els prats inundats per aigua dolça durant un determinat període de l'any. Es tracta d'un àmbit dedicat a la pastura de bovins i d'èquids on, juntament amb herbassars molt inundats, formats per grans càrex i joncs d'aigua, hi ha bons pasturatges que s'acostumen a segar al començament de l'estiu.

L'última tipologia de vegetació és la de les llacunes i cursos d'aigua. El món de les plantes aquàtiques, submergides o surants, també és molt especial. Hi ha pocs espectacles tan curiosos i bonics com l'aspecte de l'aigua florida de ranuncles aquàtics a la llacuna de Vilaüt,

nos-en una idea, el massís de Montgrí estava aïllat per les aigües, i els grecs van fundar Empúries en una illa entre les antigues desembocadures dels rius Fluvià i Ter.

Aquella extensa àrea d'aiguamolls va anar desapareixent a causa sobretot de l'expansió agrícola (camps d'arròs, al començament) i ramadera, en menor mesura. L'extensa llacuna de Castelló, amb les tres illes, així com les llacunes de Siurana, Vilacolum, Riumors, Belcaire, Ullastret i Pals ja són història i només s'insinuen quan les aigües omplen novament els seus dominis a causa de pluges intenses acompanyades de vents de llevant.

*De flors i de maragdes,
als fresquívols matins ben escollides;
en farem les garlandes,
en ton amor florides
i en un dels meus cabells entreteixides.*

*Aquell cabell tot sol
que en el meu coll volar considerares,
me'l mirares al coll
i en ell corprès quedares,
i en un sol dels meus ulls també et nafrares.*

*Quan tu dolç en miraves,
en mi els teus ulls sa gràcia imprimien:
per 'xò molt m'estimaves,
i en això mereixien
els meus adorar allò que en tu advertien.*

*No vulguis menysprear-me;
que, si color morè tu en mi trobares,
ja bé pots esguardar-me
després que m'esguardares,
que gràcia i bellesa en mi deixares.*

ESPÒS

*La blanca colometa
cap a l'arca amb el ram se n'ha tornat;
i ja la tortoreta
el soci desitjat
a les riberes verdes ha trobat.*

*En soledat vivia,
i en soledat ja el niu ella ha posat,
i en soledat la guia
tot sol el seu Amat,
també ferit d'amor en soledat.*

SANT JOAN DE LA CREU,
Càntic espiritual

societat

Els animals: un simple capritx?

■ La inconsciència d'alguns propietaris envaeix de gossos perduts els dies d'estiu

Campanyes amb eslògans com «Ell mai no ho faria» se succeeixen cada estiu per evitar l'abandonament massiu d'animals, sobretot de gossos i gats, característic d'aquesta època de l'any. Malgrat l'esforç institucional, la inconsciència d'alguns propietaris es manté impertèrrita i, davant les vacances que s'acosten, no tenen cap problema a l'hora d'abandonar per ciutats i pobles un animal comprat moltes vegades per un simple capritx.

Només el Centre d'Acolliment d'Animals de Companyia de l'Ajuntament de Barcelona (a Collserola) —conegut popularment com la gossera municipal— ha custodiat fins al mes de juliol passat un total de 3.539 gossos. Xifra que inclou tant els que han estat abandonats com els que s'han perdut o bé s'han escapat de la llar; ja sigui a la ciutat de Barcelona o en altres poblacions de la província que han signat convenis amb l'Ajuntament. Ara bé, si a aquesta quantitat tan notable hi sumem la de la resta de Catalunya i el gran nombre de gossos perduts que moren atropellats en carrers i carreteres, la xifra encara pot esdevenir més colpidora.

Encara que el Centre d'Acolliment rep animals durant tot l'any, en l'època estiuenca i, per tant, de vacances, les xifres d'acollida es disparen. Cada dia hi arriben entre quinze i vint gossos sense amo, gairebé el doble que durant la resta de l'any.

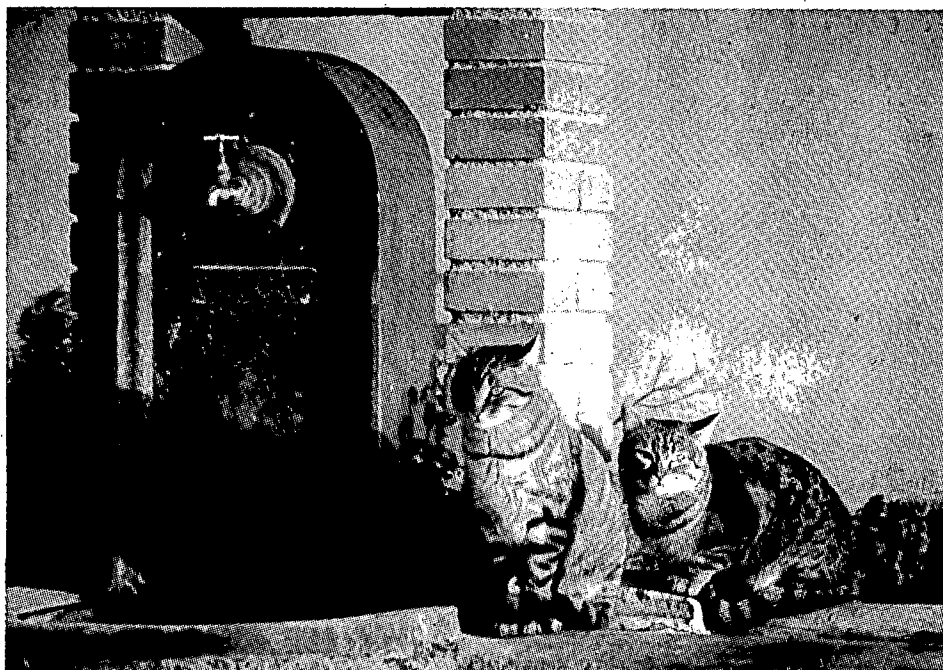
Les causes de l'abandonament són bàsicament dues, segons Teresoya Pawlowsky, que treballa des de fa set anys en una clínica veterinària de Barcelona. Si, d'una banda, es pot entendre el cas de persones que, per determinades circumstàncies de la vida, no poden tenir l'animal a casa; el que és

que no s'ha adaptat gens a la vida del pis, cosa que ha provocat que la nòrdica sigui una de les races canines més abandonades». Però sobretot irresponsabilitat dels propietaris que «haurien de preguntar i d'informar-se abans de comprar un determinat animal».

El més trist és, segons Pawlowsky,

Els problemes psicològics —explica Pawlowsky— s'associen a les condicions amb què viuen moltes races que no s'han adaptat a la vida d'una ciutat; per exemple, la nòrdica o l'alaska. Segons la veterinària, «normalment la culpa és dels propietaris» que ignoren que no es poden limitar a treure el gos a passejar només un cop al dia, mentre la resta del temps el deixen sol i tancat a casa.

Per tot això queda demostrat i argumentat que un animal de companyia no és una joguina, sinó que necessita tantes atencions com qualsevol altre membre de la família, ja siguin físiques o simplement afectives; que, per tant, qui vulgui adquirir un gos té l'obligació d'informar-se prèviament de les seves necessitats, i que, si no és per motius realment

Dos exemplars de raça comuna europea.

incomprensible, de l'altra, és l'actuació d'aquells que de sobte descobreixen que aquell gosset de peluix que havien comprat amb tanta il·lusió comença a créixer, necessita menjar i beure, i, fins i tot, sortir a passejar o jugar.

És per això que Pawlowsky parla d'irresponsabilitat. Irresponsabilitat d'algunes botigues d'animals de companyia que han arribat a «vendre un gos nòrdic a un matrimoni gran: un animal

que la tria es faci bàsicament per estètica. «Són éssers vius —manifesta Pawlowsky— i no es poden tenir només per treure a passejar de tant en tant i presumir de gos.» Al capdavant, reconeix la veterinària, tenir una mascota és gairebé com si es tingués un nen. «Avui dia tenir un animal és un luxe»: les operacions quirúrgiques més habituals són les esterilitzacions; a tall d'exemple, la d'una gata costa vint mil pessetes, mentre que la d'una gossa depèn dels quilos que pesa, però el preu sol oscil·lar entre les vint mil fins a les trenta-cinc mil pessetes.

· Problemes psicològics

A partir d'aquí el ventall de despeses que comporta mantenir un animal es va ampliant al compàs d'altres necessitats estètiques —rentar i tallar el pèl—, i d'altres problemes físics —dermatitis o al·lèrgies— o, fins i tot, psicològics. Explica Pawlowsky que «cada vegada els animals tenen més problemes psicològics. Les patologies van des del l'agressivitat, com és trencar mobles, passant per fer-se les necessitats a casa o bordar sense parar, fins a sentir pànic a sortir al carrer».

L'estètica de la moda

Les exigències de l'estètica de la moda també són condicionants a l'hora de triar un gos o un gat. Per exemple, explica Teresoya Pawlowsky que, pel que fa als gossos, els schnauzer miniatura s'han posat molt de moda, encara que també es continuen adquirint els tradicionals caniches, els pastors alemanys, els rottweiler o els pitbull. Pel que fa als gats, continuen prevalent l'anomenada raça comuna europea (de carrer), els perses i els siamesos.

justificats, sota cap concepte no s'ha d'abandonar.

Amb tot, si malgrat les campanyes institucionals i les demandes de responsabilitat, els propietaris continuen abandonant gossos i gats, Teresoya Pawlowsky aconsella que, si algú topa amb un animal perdut, primer, l'ha de portar a un veterinari perquè comprovi si porta la identificació del microxip, cosa que és una obligació i una forma de controlar la gent que els abandona o de retornar l'animal que s'ha escapat de casa als seus propietaris. Altres opcions són portar-lo al Centre d'Acolliment o bé a una protectora. Una última via és, segons Pawlowsky, «quedar-se'l».

Carme Munté

**EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.**

**Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!**

La veu del metge

Oblidar els records, recordar els oblits

L'Ernest treballava a la biblioteca des de feia molts anys. Era jove quan va començar a ajudar el primer bibliotecari i s'hi va quedar per dirigir-la quan aquest es va jubilar. Estima els «seus» llibres, en té cura amb molt d'afecte. Molts matins se'l pot veure al capdamunt de l'escala, buscant alguna cosa a les prestatgeries més altes. I és que molts becaris li demanen ajuda i ell, un documentalista ben predisposat, els avança feina amb tota la il·lusió del món. L'Ernest no és un guardallibres, sinó algú que estima el coneixement que es troba en els llibres.

D'un temps ençà s'ha adonat que es confon. De vegades li sembla que s'oblida d'algunes coses. D'altres, es justifica dient que l'ha distrès alguna cosa. Des de fa uns mesos aquestes situacions l'han portat a reconèixer que algunes coses ja no són com abans i se sent desanimat. Curiós com és i acostumat a consultar els llibres, es va trobar buscant-ne algun sobre el cervell i la memòria. Va trobar-ne un i va començar a passar-ne les pàgines intentant trobar les respostes a les preguntes que no gosava formular-se. «Pot ser que estigui perdent la memòria?» Sentia un nerviosisme nou: no era el mateix llegir sobre «el món» que llegir sobre el funcionament del «seu interior».

La capacitat de la memòria cerebral

«La capacitat de memòria del cervell és enorme.» Sí..., va haver-hi un temps en què em coneixia tots els llibres de memòria. En sabia el seu contingut, l'índex, les fotografies, els autors, i el color de les tapes. Fins i tot en recordava el preu o qui els havia donat.

«Els records perduren millor si van

associats a l'emoció.» És veritat, encara em vénen al cap els contes que m'explicava la meua mare o el guió d'una obra de teatre on vaig participar amb tant d'èxit. Tampoc he oblidat les deu preguntes amb què vaig suspendre el meu primer examen.

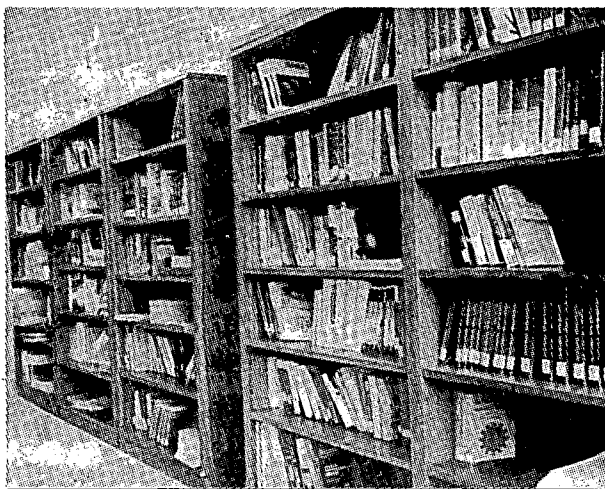
«Amb l'edat, el cervell pot mantenir la capacitat de memòria, però pot fallar el sistema per accedir a la informació. Els records hi són, però no els podem evocar.» Llegia..., sí, ha de ser com tenir llibres, però no poder trobar-los. És cert que des de fa temps prenc notes abans de pujar a la llibreria, si no quan estic a dalt m'oblido de quin autor buscava. De vegades me'n recordo després, quan ja no ho espero o no em fa falta.

«Els records guardats vinculats a sensacions o a emocions poden ressorgir espontàniament si es torna a produir la mateixa sensació.» Un paràgraf més avall llegia el següent: «Una olor, un gust o una melodia poden ser el desencadenament per recordar antigues vivències que van passar fa molt de temps. El mecanisme és tant potent que pot provocar mal humor o una sensació de felicitat, que seria idèntica a la que es va tenir el dia de l'escena original. Aquest fenomen inconscient pot fer canviar d'humor la persona sense adonar-se del que està passant.»

La «biblioteca» del cervell

L'Ernest continuava llegint, concentrat. Sentia una sensació peculiar quan

llegia com funcionava el que, per a ell fins aleshores havia estat una de les seves millors qualitats. Va tancar el llibre *La memòria i l'aprenentatge*. Es va dirigir al jardí mentre cavil·lava: «O sigui, que la meua memòria cerebral funciona de manera semblant a la meua biblioteca. Hi ha records que són com llibres; cada record té el seu text, les seves il·lustracions, les seves idees, el seu índex, el seu títol i les seves conclusions. En realitat, així com

Els records són com fulls de llibres enquadernats en una emoció.

en el llibre és tinta sobre el paper, en el cervell són substàncies químiques sobre la neurona. De la mateixa manera que a la biblioteca hi ha prestatgeries classificades per temes, en el meu cap hi ha records per àrees. Així com hi ha els records oblidats de la infància, aquells que han forjat la meua personalitat, també a la meua biblioteca, separats, hi tinc els llibres més antics. En el meu cervell també es fan índexs i fitxes per trobar-records els records-llibres amb més facilitat.

A la biblioteca els llibres més consultats són els més accessibles i, en canvi, n'hi ha d'altres que cauen darrere i no hi

ha manera de trobar-los. Com aquelles vivències que, sense motiu, hem oblidat per sempre, però que un dia, quan trobem una persona, una foto o un objecte, el record torna «a la vida» amb tota la intensitat. En el cervell hi ha un altre petit «bibliotecari» que és el que permet trobar els records en el moment que es necessita però quan falla —de forma molt severa i posant en perill la vida!— pot ser una malaltia. També m'adono d'una cosa que he observat: puc recordar durant molt de temps els detalls del llibre i qui me l'ha demanat o si la persona que va venir em va produir una emoció. És curiós que, tot i que sembla el mateix, només recordo bé alguna cosa que m'agrada o em desagrada, però no si em deixa indiferent.

L'Ernest seguia sorprès i s'alegrava en descobrir que, en realitat, ell era el bibliotecari del seu cap. Mentre se servia durant tants anys del seu petit diari, del seu àlbum de fotos, del seu arxiu de cartes o del seu targeter d'amics i companys, estava ajudant el seu cervell a guardar més bé les vivències de la seva vida.

Així que, sense oblidar-se de per què les coses passen com passen, sense deixar d'apuntar per què va decidir una o una altra cosa important, s'estava vacunant contínuament contra l'oblit i la fabulació. Havia llegit en el llibre que, en algunes malalties de la memòria, per poder sentir la seguretat de «recordar», de vegades el cervell, inconscientment, s'estima més inventar.

I tan concentrat seguia l'Ernest en el que havia llegit, que va oblidar per què havia sortit al jardí. I és que havia sortit per oblidar i descansar.

Dr. Ferran Tognetta

Adjunt a Direcció Mèdica. Mútua del Carme de Granollers

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Pulgarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça
D.P. Població Província Tel

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: ☐ anual (52 números) de 11.180 ptes.
☐ semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

☐ domiciliació bancària (en aquest cas emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ transferència al CC del setmanari

2 1 0 0 3 0 1 3 2 0 2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Entitat Oficina DC Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat Oficina DC Compte

Data

Signatura del titular del compte/llibreta

Regnar després de morir

■ El 31 d'agost farà un any de la mort de la princesa Diana de Gal·les

Si el conte de *La ventafocs* es reescriu avui dia i la rutilant protagonista de la trama fos Diana Frances Spencer, de ben segur que, en el moment crucial d'emprovar-se la sabata de cristall, el príncep Carles d'Anglaterra l'hi introduiria, deliberadament i estratègicament, una xinxeta d'allò més punxeguda.

D'altra banda, si algú decidís convertir-la en l'heroïna d'una nova versió de *La bella dorment del bosc*, Diana hauria d'esperar pacientment no tan sols cent anys, sinó tota una eternitat perquè l'hereu de la Corona anglesa li fes el seu primer petó d'amor. Sens dubte, Carles estaria força atrafegat amb la seva «mitja taronja», Camilla Parker-Bowles. Dues notes iròniques que capgirarien de cap a peus els arguments d'alguns relats clàssics de la literatura infantil.

I és que el màgic conte de fades que va viure inicialment la princesa de Gal·les molt aviat va esdevenir una història trista i lúgubre, gairebé de terror. Un amor no correspost, escenificat dins de l'atmosfera irrespirable que envolta des de fa segles l'encarcament protocol·lari de la casa dels Windsor, va ser l'origen de malalties i temptatives de suïcidi, de dolor i infelicitat.

Elegància i naturalitat

Però Diana tenia el do —tan valuós en el nostre temps— de saber seduir les càmares i les masses. Captivava amb la seva elegància i naturalitat. Dominava a

Diana, princesa de Gal·les.

la perfecció una de les moltes assignatures pendents de la família reial britànica: la capacitat de comunicar-se amb la gent. Quantes estrelles del món de l'espectacle —i no cal dir, també nombrosos dirigents polítics— no voldrien

posseir una mínima part del magnetisme que ella irradiava a dojo!

Diana s'havia fabricat el seu propi regne, on era la reina indiscutible. Milions de súbdits la idolatraven. Per tant, no és gens estrany que el 31 d'agost de 1997 una gran part de la població mundial quedés consternada en rebre la notícia de la seva mort. Des d'aquella fatídica data i fins al dia d'avui, Diana no ha deixat d'acaparar titulars als mitjans d'informació. Un element cabdal de la seva mitificació ha estat la vulnerabilitat que va manifestar en vida, demostrant que els membres de les monarquies no són figures de cera, sinó éssers vius que també poden riure i estimar, plorar i patir.

El destí dels grans mites és el de morir joves i de manera tràgica després d'una vida curta, però intensa i dramàtica. La majoria de les persones els admiren perquè tenen la necessitat de somniar amb déus i deesses. James Dean, Marilyn Monroe, Che Guevara o Eva Perón en són alguns exemples. La princesa Diana de Gal·les encapçala aquesta llista.

El llegat de Diana de Gal·les

Dotze mesos han transcorregut des de l'accident a París sense que s'aclareixin totalment les circumstàncies en les quals va perdre la vida la princesa Diana de Gal·les. Del que no hi ha cap mena de dubte és del profund impacte que va causar la seva desaparició arreu del món. A Londres encara es compten a milers les persones que visiten diàriament la seva residència de Kensington Gardens. Milers són també els que han visitat el seu mausoleu a Althorp, la propietat de la família, i han deixat, a més de les seves llàgrimes, dividends sucosos al duc Spencer, el germà de la princesa.

La veritat és que Diana de Gal·les va arribar a ser considerada «la millor recaptadora de fons d'arreu del món». Durant els primers vuit mesos de 1997, va aconseguir vint-i-quatre milions de pessetes per a la Leprosy Mission, una organització d'ajuda als infants amb lepra. També va obtenir de la cadena de tendes Harrod's un finançament de trenta-sis milions de pessetes per al Ballet Nacional Britànic. En el seu «millor any» el Fons Nacional contra la Sida va recaptar quaranta-vuit milions de pessetes.

Però la seva causa favorita eren els infants. Durant deu anys va treballar amb l'Hospital Infantil de Londres, per al qual va aconseguir un total de dotze mil milions de pessetes. Cal esmentar també la seva contribució al Fons contra el Càncer, per al qual va aportar més de nou-cents seixanta milions de pessetes, incloent-hi la subhasta dels seus vestits. Però més enllà dels diners que obtenia, Diana és recordada per molta gent com una dona càlida que sempre tenia una paraula de consol per als malalts, fins i tot per als que havien perdut tota esperança.

José Baig

Croada humanitària

Presa favorita de les revistes del cor, Lady Di es va dedicar en cos i ànima, sobretot arran de la separació del seu marit, a causes benèfiques i solidàries. Profunda admiradora de la mare Teresa de Calcuta, Diana va fer costat als infants desvalguts, als malalts de sida i a les víctimes de la guerra i la injustícia. La croada humanitària d'aquesta «princesa del poble» o «reina de cors» va despertar l'admiració unànime de gent dels cinc continents. Diana de Gal·les no passarà als annals de la història per haver estat una escriptora il·lustre, una esportista excel·lent o una científica admirable. Però sí que regnarà amb llum pròpia en l'univers de les llegendes.

Miquel Àngel Codina

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:
MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA
DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS
OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -
LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Exposicions

cultura

Imatges de gran valor documental

■ Mostra fotogràfica sobre els darrers cent anys de la vida a Itàlia

L'exposició, que es pot visitar al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona fins al 27 de setembre, presenta unes dues-centes quaranta imatges —en blanc i negre i en color— d'Itàlia, des de començaments del segle xx fins a l'actualitat. Són fotografies realitzades per més de cent fotògrafs, tant italians com d'altres països, entre els quals trobem excel·lents professionals com Aldo Ballo, Vincenzo Balocchi, Gabriele Basilico, Robert Capa, Henri Cartier-Bresson, Franco Fontana, Mariano Fortuny, Dino Fracchia, Mario Giacomelli, Nino Migliori, Mario Nunes Vais, Federico PateLLani, Alfred Stieglitz, Italo Zamier i Franco Zecchin.

Organitzada per l'Arxiu i el Museu d'Història de la Fotografia Fratelli Alinari, de Florència, aquesta magnífica mostra no segueix una classificació cronològica, sinó que està dividida en vint-i-dos capítols temàtics. Hi trobem, entre d'altres, els dedicats als següents temes: els espais verges, el centre de la ciutat, la

fàbrica, les ombres de la guerra, el Mediterrani, la religió, la justícia, la moda, el retrat del cos o el gran patrimoni artístic italià. Cadascuna de les fotografies seleccionades pel comissari de l'exposició, Cesare Colombo, transmet una imatge metafòrica de la realitat italiana, que convida l'espectador a la meditació, a veure «més enllà» de la representació fotogràfica. Com diu una de les frases dels textos que acompanyen les il·lustracions, «els fotògrafs, com els socorristes, ho observen tot».

Cal destacar, entre les fotografies que s'hi exhibeixen, el vaixell amb emigrants amb rumb a Nova York, d'A. Stieglitz; els segadors de fenc a la vall Gardena, de D. Villani; els tallers mecànics Necchi a Pavia, de G. Chiolini; el retrat de l'actriu Anna Magnani a la pel·lícula *L'amor*, de R. Voinquel; el retrat del filòsof Benedetto Croce, de Nunes Vais; i la imatge titulada *Gasos asfixiants*, feta per Bruno Miniat durant la primera guerra mundial. Tot un segle de la història d'un país únic, Itàlia.

«The steerage» (1907), d'A. Stieglitz.

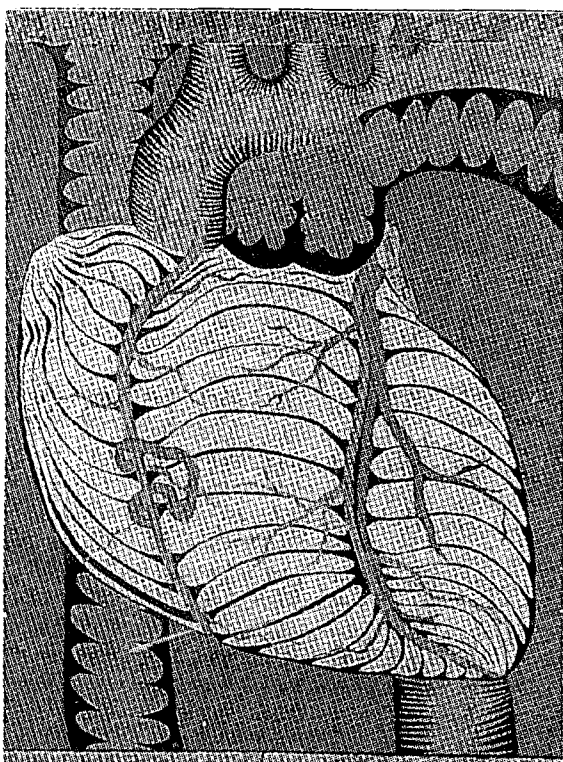
UN PAESE UNICO. ITÀLIA, FOTOGRAFIES 1900-2000

Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB)
C/ Montalegre, 5 - 08001 Barcelona

Batecs pluridisciplinaris

Històries del cor és una interessant i captivadora exposició interdisciplinària, on el cor és l'autèntic protagonista. Una iniciativa, molt elaborada i rigorosa, que ha estat organitzada conjuntament pel Museu d'Art de Girona; el Centre Cultural Caixa de Girona i l'Hospital Josep Trueta. Hi han participat diversos professionals —científics, metges, poetes, escriptors, intel·lectuals, pintors i escultors, entre d'altres— que han dut a terme una reflexió, gràfica o plàstica, sobre el centre físic del cos humà, de les emocions i dels sentiments.

«Referir-se al cor té un sentit real i, a voltes, simbòlic. Real perquè és l'òrgan motor de l'aparell circulatori i, per tant, un element vital. Simbòlic perquè, potser per una part tan important del nostre interior material, també se'l considera el centre del nostre món psíquic, sobretot pel que fa a l'àmbit de l'amor, la sensibilitat, la bondat i el sentiment.»

«El cor», de Laura Gual.

Són paraules de Joan Domènech Moner, coordinador territorial, que es poden llegir al catàleg de la mostra.

El recorregut del Museu d'Art de Girona s'estructura en cinc blocs diferenciats, que palesen una atenció espe-

cial vers la documentació. Les seccions són les següents: «Les paraules del cor i el cor de les paraules», «Imatges del cor», «Metàfores orgàniques», «Vísce-

«—Adéu —digué la guineu. Heus aquí el meu secret. És molt senzill: només hi veiem bé amb el cor. Tot el que és essencial és invisible als ulls.» (Antoine De Saint-Exupéry, *El petit Príncep*)

res i sentiments» i «Simbologia religiosa». Els visitants van poder veure, fins al 20 de juny passat, al Centre Cultural de la Fundació Caixa de Girona, «Els camins del cor», una instal·lació que conceptualitzava aspectes relatius a la memòria que tenim del cor, fonamentalment

en els binomis espai-temps i vida-mort. A més, una sala de l'Hospital Josep Trueta aporta coneixements mèdics sobre aquesta part del cos que es troba reclosa dins la caixa toràctica.

Glòria Bosch i Marta Franch escriuen sobre la relació entre l'activitat artística i l'òrgan motor de la vida en la presentació del catàleg: «L'art és ple de cor. Totes les arts tenen el cor present: la creació, l'apassionament, la intuïció, la inspiració... són moments del nostre cor que es presenten en pel·lícules, escultures, pintures, fotografies, escrits literaris, cançons... El procés creatiu és també un enamorament. El cor té música i el seu batec ens acompanya, tranquil o neguitós, tota la vida.» Una exposició nascuda des del cor.

Miquel Àngel Codina

HISTÒRIES DEL COR

Museu d'Art de Girona
Pujada de la Catedral, 12
17004 Girona

Hospital Josep Trueta
Av. de França, 60
17007 Girona

El planeta Terra i la seva història

Francesc Nicolau

Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

ALLÒ QUE DÉU TÉ D'INVISIBLE, COM EL SEU PODER ETERN I LA SEVA DIVINITAT, DES DE LA CREACIÓ DEL MÓN ES FA VISIBLE A LA INTEL·LIGÈNCIA HUMANA A TRAVÉS DE LES SEVES OBRES.

(ROM 1,20)

61. Origen de l'home segons la doctrina cristiana

Molts dels nostres lectors cristians, després d'haver llegit el que hem anat dient dels homínids fòssils i de com la ciència diu que s'ha arribat per evolució fins a l'*Homo sapiens*, es deuen haver plantejat la qüestió de com es compagina la narració bíblica dels nostres primers pares, Adam i Eva, amb tot això que la ciència ha anat descobrint de l'origen de l'home. I tenen raó de plantejar-s'ho, per això ens creiem obligats a donar-hi resposta:

Què ens diu la fe cristiana de l'origen de l'home

Direm, en primer lloc, que sabem que els resultats certs de la ciència no poden oposar-se a la doctrina revelada per Déu, perquè no poden contradir-se, les unes de les altres, afirmacions que provenen de la mateixa font de tota veritat i realitat: Déu, que és l'autor de la natura i que se'ns ha revelat. Per això un científic cristià sap que mai no serà un resultat segur de la ciència contradir una veritat de Fe, i un catòlic té per veritat de Fe tota doctrina proposada pel Magisteri de l'Església com a revelada per Déu. Això, d'una banda, ens dona als cristians una plena tranquil·litat davant de tot el que puguin descobrir les ciències. Però, de l'altra, cal tenir ben clar què és el que Déu ha revelat sense afegir-hi res. Si hom tingués sempre per norma el sentit purament literal de l'Escriptura hi trobaria fàcilment contradiccions, no tan sols amb la ciència, sinó també entre diversos passatges de la mateixa Bíblia. Cada llibre té el seu gènere literari particular i és segons aquest gènere que cal interpretar-lo. Si no es fes així podríem caure en l'equivocació (o pecat) dels qui van condemnar Galileu. D'allò que el Magisteri hagi declarat de fe, els catòlics en podem estar segurs que és revelació divina, i en totes les altres coses caldrà recórrer a una exegesi sensata que els experts ens ajudaran a fer, bo i atenint-se a raons sòlidament basades en l'estil o gènere literari, en el context, en els coneixements teològics, etc. I no hem de pretendre d'arribar a la plena comprensió en tots els casos. Com hom sap, també la ciència bíblica ha anat avançant en aquest camp, i ja comprenem millor certs passatges, de l'Antic Testament sobretot, que en altre temps apareixien molt obscurs, i és d'esperar que hi hagi més progressos anys a venir.

Ara bé, l'Església no ha declarat mai que sigui contra la fe la teoria científica que sosté: que hi ha hagut una evolució

dels éssers vius des d'uns primers gèrmens fins a arribar a l'home. L'únic evolucionisme rebutjat pel Magisteri és el que redueix la història del que s'ha esdevingut a un materialisme total, i que nega la diferència entre esperit i matèria, o sigui que afirma que tot és matèria, que l'home no té ànima immortal i no és altra cosa que una espècie animal com les altres, fruit d'una evolució cega, encara que tingui una intel·ligència superior però no de mena diferent de la que tenen les bèsties. Una doctrina així sí que contradiu la revelació, perquè és de fe catòlica que l'ànima humana és espiritual i immortal i

Com hem de llegir els primers capítols del Gènesi?

El gènere literari dels primers capítols del Gènesi no és, certament, l'històric com s'entén ara, ni tampoc, és clar, el científic. El que se'ns hi diu s'ha d'entendre com una narració d'estil mític en el sentit que donen a aquesta paraula els exegetes actuals, o sigui que amb molts elements simbòlics ensenya unes veritats transcendents religioses. Que l'autor sagrat hagi triat aquesta manera d'expressar la veritat religiosa no ens ha de fer estrany si tenim en compte els primers destina-

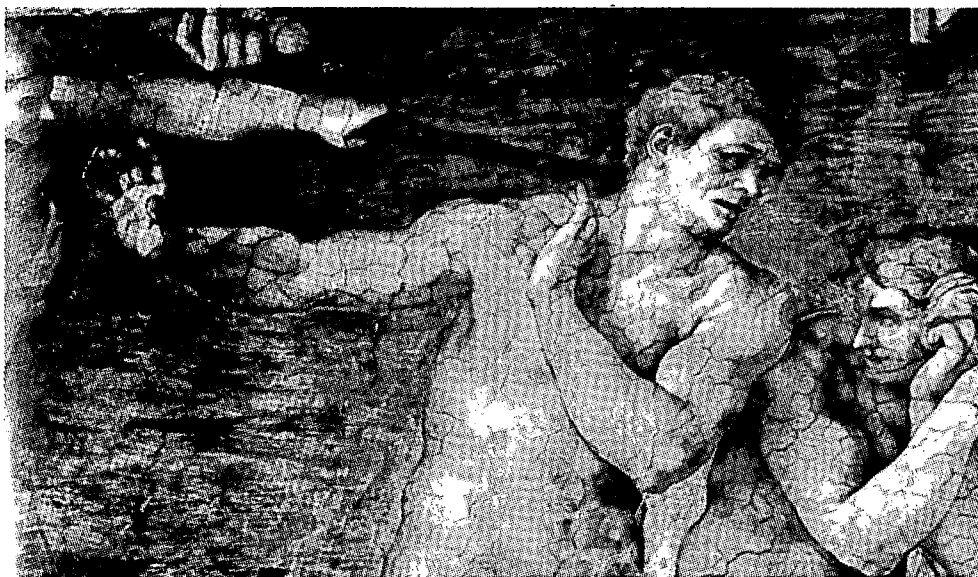
admetre que sorgeixi de la matèria per una «emergència» (com diuen els materialistes).

4. La dona és de la mateixa naturalesa que l'home, «os dels seus ossos i carn de la seva carn». La companya de l'home no podia ser un animal inferior.

5. No s'afirma necessàriament que els primers humans fossin només una parella, però si va ser així hem de dir que és més conforme, segons sembla, a l'esperit del text.

Sobre aquest últim punt hem de dir que l'Església no ha definit mai com un dogma de fe que els primers humans fossin només una parella, Adam i Eva, i no una població, però sí que en l'encíclica *Humani generis* Pius XII afirma el 1950 que «no es veu com una tal opinió (es refereix al poligenisme, o sigui a la teoria que diu que els primers humans van ser tota una població, i no una parella, monogenisme) es pugui conciliar amb la doctrina de la veritat revelada i els ensenyaments que l'autoritat de l'Església estableix respecte del pecat original, que prové d'un pecat comès efectivament per un Adam individual». Amb aquestes paraules el papa no defineix un dogma, només exposa una dificultat, i per això hi ha teòlegs que han dit que si es troba la manera d'explicar el pecat original, en el cas que sigui cert el poligenisme, ja no hi haurà dificultat en admetre'l. Doctors té l'Església i és lloable el treball que aquests teòlegs han fet (Rahner, Alszeghy, Flick, Salguero, entre d'altres). Però nosaltres hi afegirem que científicament és més probable el monogenisme que el poligenisme. Recordem els arguments que han portat a la teoria de l'«Eva africana», malgrat el que ens digui el Dr. F. Ayala.

El que acabem de dir està en la mateixa línia del discurs de Joan Pau II a la Pontificia Acadèmica de Ciències, del 23 d'octubre de 1996, on diu, entre altres coses, que «avui els nostres coneixements porten a reconèixer en la teoria de l'evolució més que una hipòtesi... La convergència, no pas cercada o provocada, dels resultats de treballs, fets independentment els uns dels altres, constitueix per ella sola un argument significatiu a favor d'aquesta teoria... (però) les teories que consideren l'esperit com emergint de les forces de la matèria viva, o com un simple epifenomen d'aquesta matèria, són incompatibles amb la veritat de l'home... Amb l'home ens trobem davant una diferència d'ordre ontològic, davant un salt ontològic, es podria dir».

Detall d'un fresc de la Capella Sixtina, on es representa l'expulsió d'Adam i Eva del paradís.

que l'existència de l'home a la Terra no ha estat fruit de l'atzar sinó de la voluntat de Déu que ens ha creat per fer-nos fills seus i ens ha destinat a obtenir una plenitud de vida per tota l'eternitat; i també és de fe que el nostre esperit (l'ànima) ha estat creat directament per Déu i que, per tant, no pot haver sorgit per evolució de la pura matèria.

Però no podem pas dir que sigui contrari a la fe que el cos humà s'hagi format per evolució d'un animal anterior que arribà fins al cos biològic d'*Homo sapiens* (hominització), el qual, tenint ja les qualitats degudes, sobretot la constitució del cervell i de tot el sistema nerviós, va rebre de Déu el gran do de la vida racional-espiritual (humanització) amb una ànima immortal. I, subratllem-ho, la ciència no podrà negar-ho mai: quin argument podria posar un científic que demostrés que no hi hagué un moment d'aparició de la intel·ligència racional? Precisament la gran dificultat amb què es troben els materialistes és explicar l'emergència de la racionalitat des de l'irracional.

ris: l'estil havia de ser anàleg al de les narracions de mites corresponents a les religions dels pobles que rodejaven Israel. Aniria més enllà del que ens hem proposat nosaltres fer ara una exegesi detallada dels dos primers capítols del primer llibre de l'Antic Testament, en què sota la vestimenta d'aquest gènere literari s'exposen veritats ben importants de la nostra fe. Això ho hem de deixar per als especialistes en Bíblia. Diguem tan sols que són veritats religioses clares contingudes en aquesta narració bíblica les següents:

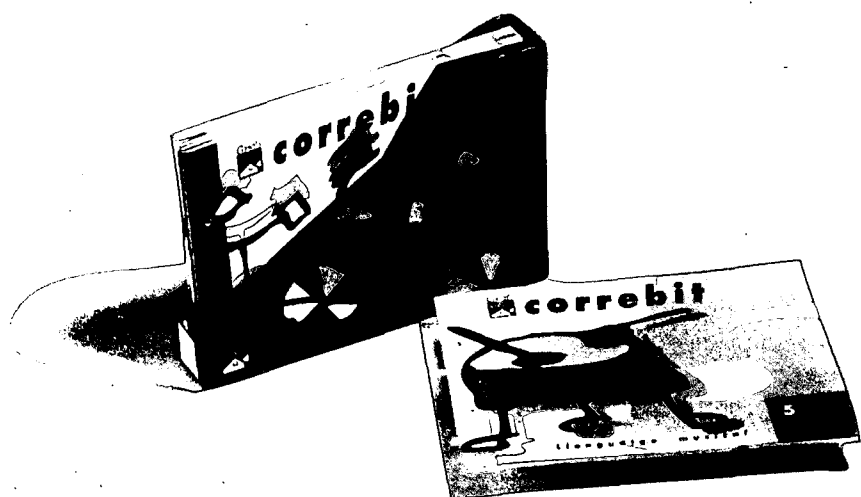
1. Déu ha creat tot l'univers i també l'home.

2. El cos de l'home ha estat fet «del fang de la terra», és a dir, d'una matèria preexistent, cosa que es pot entendre d'un animal anterior. I que hi ha hagut evolució s'insinua quan es diu que Déu mana que sigui la terra o el mar el que produeixi els éssers vius: no es Déu qui crea espècie per espècie.

3. L'ànima humana, el «buf de la vida», ve directament de Déu; no podem

Compromís amb l'Educació

Educació Infantil

Educació Primària

ESO

Batxillerat

Un projecte de qualitat
Un plantejament realista
Una presentació atractiva

BUTLLETA DE SOL·LICITUD D'INFORMACIÓ

Desitjo rebre informació de: ☐ Educació Infantil ☐ Educació Primària ☐ ESO ☐ Batxillerat

Nom i cognoms: _____

Telèfon: _____

Adreça: _____

Població: _____

Codi postal: _____

Editorial Casals

C. Casp, 79 • 08013 Barcelona • Tel.: 93 232 37 13 • Fax: 93 265 68 95 • <http://www.editorialcasals.com> • E-mail: casals@editorialcasals.com

El llibre de la setmana

Pelegrins de la Bíblia

Aquest comentari voldria ser, abans que res, un homenatge a un extraordinari biblista que acaba de morir: el P. Luis Alonso Schokel, autor de la monumental edició en tres volums de la *Biblia del peregrino*, de la qual s'acaba de publicar recentment un extracte amb els textos del Nou Testament.

Els tres volums de la *Biblia del peregrino* tenen un valor extraordinari, perquè posen a l'abast de la mà una traducció impecable dels textos bíblics i uns comentaris plens de claredat i sinceritat. Alonso Schokel va viure la Bíblia, com recentment comentava José María Javierre a *Vida Nueva*, no com a objecte d'estudi, sinó com la seva atmosfera, l'oxigen, la roca de la seva devoció profunda.

Per a qualsevol activitat pastoral, així com per disposar d'un text que aclareixi significats i descobreixi horitzons per a l'estudi, la pregària o l'escolta de la Paraula, la *Biblia del peregrino* és un company de viatge impagable.

Sovint en cercles d'estudi, o en moviments laicals on la base de la metodologia és una aproximació constant a la Paraula de Déu, es troben amb la repetició de les mateixes interpretacions, de vegades fosques o vistes amb rapidesa. Schokel, amb un text en un castellà diàfan i amb breus notes mar-

Jesús guarint un endimoniat (il·lustració de Gustave Doré).

ginals, serveix amb safata la dimensió espiritual i una interpretació teològica i bíblica més actualitzada. No

defuig la dificultat, sinó que procura desvetllar el que pot haver-hi de críptic, i el que cal intentar comprendre de

Luis Alonso
SCHOKEL,
Biblia del peregrino.
Mensajero, Bilbao 1998

profètic.

Acostumats com estem a les Bibles tradicionals, inspirades en textos clàssics que van des de Torres Amat a Nàcar Colunga o a la Bíblia de Jerusalem, les versions de la *Biblia del peregrino* podran xocar, no tant perquè siguin divergents sinó perquè són d'un castellà més recent. Substituir *bienaventurados* per *dichosos*, per posar-ne un exemple, no és falsejar, és posar al dia l'expressió, i si en lloc de *serán hartos*, es diu *serán saciados* no es fa res més que coincidir en l'esforç per parlar un castellà com el que es parla avui.

Però aquests detalls mínims, agafats en conjunt, són els que converteixen la lectura de la *Biblia del peregrino* en un senzill exercici de bon castellà, i en una aproximació molt més fàcil del que s'amaga rere cada una de les paraules. I això facilita molt més la nostra aproximació creient a la Paraula.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Història de la Cobla Barcelona

La col·lecció Mos, que edita el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya, ha publicat el seu tercer volum, *Aproximació a la Cobla Barcelona*, escrit per Jordi Puerto Parramon. Es diu —i moltes vegades com a simple fórmula— que tal obra ha omplert un buit, però en aquest cas l'afirmació és exacta i fins i tot diríem que és una primícia

sobre la història o les activitats que hauria portat a terme la Cobla Barcelona. Una formació que, gairebé en tot el seu curs, va aparellar el seu prestigi amb les més altes quotes de qualitat enregistrades en el món de la sardana.

Jordi Puerto, amb gran riquesa de dades, segueix el viure de la Cobla Barcelona, presentant abans una visió de la necessitat que a Barcelona hi constés una cobla de prestigi, a to amb la força que la sardana adquiria a la Ciutat Comtal. Coneixem el naixement de la Cobla Barcelona, els primer anys, les seves dificultats, el nomenament com a Cobla Oficial de la Generalitat, la guerra civil, la represa en els anys quaran-

ta, el triomf, l'estabilització i la davallada, mai desitjada però a vegades inevitable.

Es presenten també uns apunts dels membres més destacats amb què ha comptat la formació, també la totalitat dels integrants que ha tingut, la discografia, les principals crítiques que ha rebut la cobla i encara altres aspectes generals que arrodoneixen un treball acurat. Jordi Puerto ha treballat intensament en la localització de persones i dades recollides ara en la seva obra. S'intueix fàcilment aquesta feina i pensem que per a ell, que l'ha feta, i per a nosaltres, que en podem gaudir, és la millor gratificació que podem demanar.

Josep Ventura

Festes i tradicions

El 29 d'agost tindrà lloc a Cervera l'Aquelarre, la festa de les bruixes i els bruixots que se celebra l'últim dissabte d'agost. L'escenari és el carrer de les Bruixes, un carreró petit i llòbrec obert a l'interior del reducte de l'estructura de la vila, del segle XIII. Hi haurà cercavila de diables i bruixes, i concentració d'endeïnaries, llegidors de mans o de tarot, bruixes modernes i bruixots de tota mena. El 30 d'agost se celebrarà a Vilafranca del Penedès la festa de sant Fèlix. Una festa extraordinàriament tradicional, amb focs i drac, i una gran concentració castellera. Cal destacar l'acte d'entrada de sant Fèlix a la plaça de davant l'església.

El 31 d'agost, festa de sant Ramon Nonat, tindrà lloc al santuari de Sant Ramon de Portell, a la Segarra, un dels aplecs més importants de la Catalunya nova. Ens podem fer una idea de la seva importància si pensem que el 1910 ja hi van assistir disset mil fidels i set mil animals de peu rodó. L'1 de setembre és sant Gil, fill d'Atenes, que va retirar-se a fer penitència al Pirineu, en una cova de la vall de Núria. Antigament al santuari de Núria se celebrava la missa del bestiar, i els pastors, baixant amb els ramats, feien la pastorada que representava la cacera del llop.

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona.
Tel. 934 877 180
Girona i Tarragona: 902 113 812

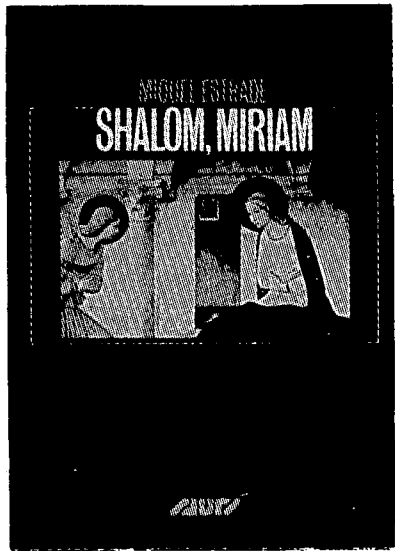
Llibres

La Mare de Déu, una criatura única

En aquest llibre sobre la Mare de Déu, escrit «a vegades amb una atrevida simplicitat», com afirma el seu autor, el P. Miquel Estradé, no hi ha estructures doctrinals, ni pensaments estrictament teològics. Si, com deia Thomas Merton, els qui escriuen sobre Maria revelen més coses sobre ells mateixos que sobre la Mare de Déu, aquestes pàgines mostren una bona voluntat —aquella *docta ignorantia* que confessava sant Agustí— i un amor sincer cap a la donà i la mare que va ser Maria. Aquest és el sentit de les paraules del subtítol: *Simples apunts per a la més dona de les dones*.

Les escasses exclamacions de lloança que pot ser que algú trobi a faltar queden compensades per la traducció de l'*Akàtist*, un «crit d'entusiasme de l'ànima creient», un himne antic considerat com la «perla de la litúrgia bizantina». L'autor acaba la presentació del volum amb aquestes paraules: «Els qui ho llegeixin i creguin necessari de dissentir del que jo dic que ho facin amb vacil·lació respectuosa, no amb seguretat o desimboltura. És en aquest terreny de la caritat on tots ens podem trobar.» (C.C.)

◀ Miquel Estradé, *Shalom, Miriam. Simples apunts per a la més dona de les dones*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Saurí, Barcelona 1998, 163 pàg.

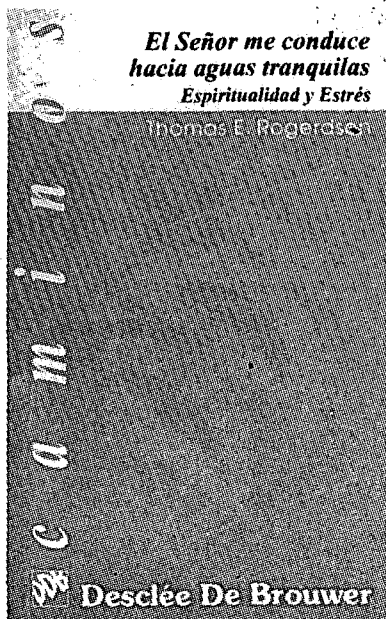

Un mal universal i persistent

L'estrès potser no és un mal exclusiu de la nostra època, però és, sens dubte, un mal universal i persistent. Vivim en una època de canvis socials ràpids, resultat d'un augment creixent de la població, de la tecnologia i de nous descobriments científics. Si abans teníem crisis agudes a la nostra vida cada deu anys, ara les tenim cada dos anys. Aquest cansament vital no és només conseqüència dels nostres traumes, sinó del que alguns psicòlegs denominen «les baralles diàries», que es produeixen dins de l'àmbit familiar, comunitari o laboral.

Des del punt de vista biològic, l'estrès és un estat d'alerta. «Només es converteix en un problema —escriu a la introducció Thomas E. Rogerdson— quan estem en estat d'alerta durant períodes molt llargs, a causa de les amenaces constants del nostre voltant o a causa de la nostra manera de rebre els esdeveniments del nostre entorn.» En termes espirituals, l'estrès es «com una trucada a despertar; a examinar més detingudament la nostra forma de viure la vida; el nostre jo més profund; la nostra salut espiritual» subratlla l'autor. El llibre ens proposa idees per a la reflexió i accions a emprendre per combatre l'estrès. (C.C.)

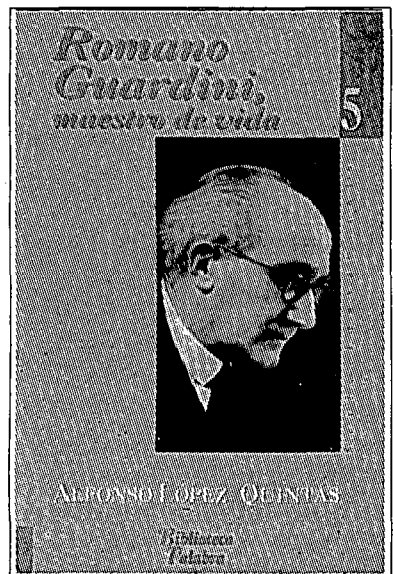
Thomas E. Rogerdson, *El Señor me conduce hacia aguas tranquilas. Espiritualidad y estrés*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos, Bilbao 1997, 71 pàg.

El projecte vital de Guardini

Alfonso López Quintás, catedràtic de filosofia i membre de la Real Academia Española de Ciencias Morales y Políticas, va ser deixeble de Romano Guardini a Munic i va contribuir decisivament a la difusió del seu pensament en el món hispànic. En aquesta obra ens ofereix, després d'un exhaustiu estudi en el qual ha tingut en compte els escrits pòstums de Guardini, una imatge completa, brillant i atractiva d'aquest pensador. En la primera part elabora un perfil biogràfic i en la segona, una síntesi del seu missatge, del seu projecte vital i dels principals temes del seu pensament. Tot aquest conjunt de vivències i reflexions configura aquesta important personalitat del nostre segle com un «mestre de vida». (C.C.)

◀ Alfonso López Quintás, *Romano Guardini, maestro de vida*. Editorial Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, Madrid 1998, 415 pàg.

Discos compactes

L'alegria de viure

Inmaculada Vírveda Olivas, *¡Quiero vivir!*. Editorial San Pablo, 1998, edició en casset, disc compacte i fullet

El Coro del Noviciado de la Consolación ens convida, amb el seu cant, als que sentim el misteriós i profund desig de viure, a cridar cap a Déu: *¡Quiero vivir!* Perquè si Déu és amb nosaltres, qui està contra nosaltres? Ni la mort, ni la vida, ni el present ni el futur, ni l'angoixa ni el perill, ni la gana ni l'espasa, res no ens separarà de l'amor de Déu. Per aquesta raó volem viure. Alberto Álvarez és l'encarregat de la direcció i de l'orquestració. (C.C.)

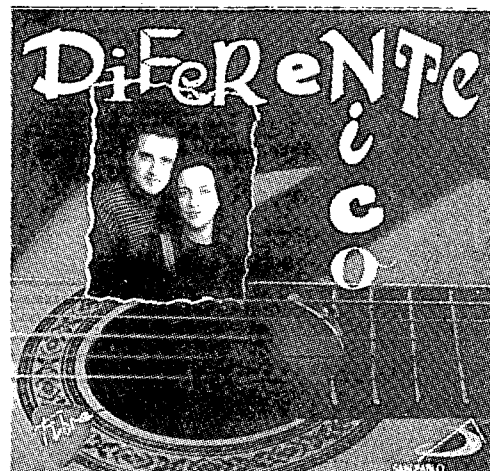
La Bona Notícia

AA.DD., *Jesús, la Buena Noticia*. Editorial San Pablo, 1998, edició en casset, disc compacte i fullet

La Coral Isidoriana de Lleó interpreta, sota la direcció de D. Teodomiro Álvarez, cançons noves i tradicionals sobre Jesucrist, de gran dignitat literària i qualitat musical, enfocades cap al Tercer Mil·lenni. (C.C.)

Música amb missatge

Nico, *Diferente*. Editorial San Pablo, 1998, edició en casset, disc compacte i fullet

La lletra i la música de Nico ens convida a reflexionar sobre l'amor, la solidaritat, la generositat, l'amistat i molts d'altres valors fonamentals que atorguen sentit a la vida dels éssers humans. Una música amb missatge per a la joventut d'avui. (C.C.)

TELEVISIÓ

Diumenge 3008.45 *Tiempo de creer*

Programa religiós protestant setmanal.

09.00 *Pueblo de Dios* (repetició)

«Misión cumplida.» Després de gairebé un segle de treball, els missioners dominics espanyols poden entregar als ciutadans i a l'Església local peruana una ciutat perfectament dotada: Quillabamba. El que tot just va començar a funcionar com un petit indret missional, que era punt d'entrada i de sortida de tots els missioners endinsats a la selva Amazònica, ha esdevingut actualment una ciutat organitzada tant socialment com administrativament.

09.30 *Últimas preguntas*

«Luis de Moya, un tetraplèjico que ama la vida.» Gairebé no es parla d'experiències vitals com la viscuda pel sacerdot Luis de Moya, que en plena joventut va perdre tota mobilitat com a conseqüència d'un accident de trànsit, i que, no obstant això, en cap moment no ha deixat d'estimar la vida que prové de Déu.

09.55 *Testimonio*

Meditació sobre un tema religiós catòlic.

10.00 *Santa Missa*

Amb la participació del Grup de Joves de l'Albi (les Garrigues, arquebisbat de Tarragona), sota la direcció de Mn. Joaquim Fortuny i Vizcarro. (Directori i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)

10.45 Esglésies de Catalunya

Dilluns 3117.15 *Pueblo de Dios***Cada dissabte**09.20 *Signes dels Temps*

No hi ha programa fins a l'octubre.

Ràdio Televisió Llinars**Cada divendres**21.00 *La veu de la parròquia* (dirigit i presentat per Jaume Abril).**Divendres 28**20.30 *Creure avui*

No hi ha programa fins a l'octubre.

Cada dijous21.40 *Paraula i vida*

Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous)**CTV (Centre Televisiu Vaticà)**

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Transponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

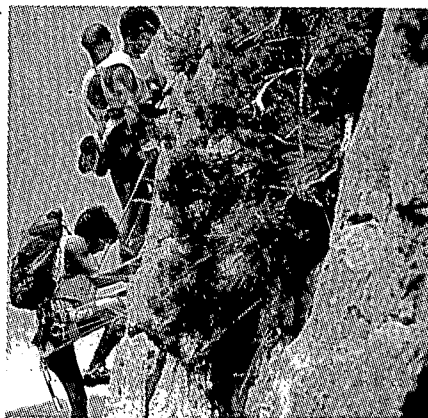
RÀDIO

De dilluns a dissabte:—de 6.00 a 21.00 *Radiofórmula musical*:

Amb informació cada quart d'hora (general, d'església i solidaritat, de serveis, de cultura, esportiva...).
Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:—d'1.05 a 6.00 *Selecció de música instrumental*—d'1.00 a 1.05 *Espurna d'Alba, Dietari de música i músics i comentari de l'Evangeli.***Dilluns**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (entrevista en profunditat)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dimarts**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (tertúlia)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dimecres**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (entrevista a un immigrant)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dijous**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (vuit vacances originals)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Divendres**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (entrevista en profunditat a un personatge famós)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dissabte**21.00-22.00 *Des de Nashville* (música country)22.00-23.00 *Música retrobada* (música dels anys 20, 30, 40...)23.00-1.00 *Passió pel cant* (programa dedicat al cant, a l'òpera, als concerts corals...)**Diumenge**9.00-10.00 *Tot sardana* (audició de sardanes)18.45-20.00 *Eucaristia* (en directe des de la catedral de Barcelona)20.30-21.00 *Cafè Internacional* (música d'alta qualitat)21.00-23.00 *Secrets Públics* (Selecció musical a proposta dels oients)23.00-00.00 *L'excusa* (tertúlia intergeneracional)00.00-1.00 *De nou n'nou* (noves músiques)**Desconnexions de Ràdio Estel****De dilluns a divendres:**de 8.30 a 8.45 *Informatiu matí*de 14.00 a 14.15 *Informatiu tarda*de 9.00 a 13.00 *Informació local* cada hora**Dilluns**

Programació d'estiu

Dimecres

Programació d'estiu

Dijous21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli***Dissabte**

Programació d'estiu

Diumenge08.30-9.00 *La taula de l'Evangeli*21.00-22.00 *Dret a la intimitat* (programa en preparació)

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: no hi ha programa fins al 13 de setembre (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santorale*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

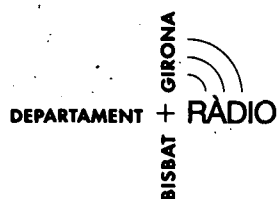
RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies* i *El significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollèt**. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h.

També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical: L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVAS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'Evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

- ✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.
- ✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.
- ✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h.
- ✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
D.: 19.00 h.
- ✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.03 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.00 h, 20.15 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.15 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
- ✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30
- ✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
- ✓ **CADAQUÈS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
- 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme
V.: 18.45 h.
- ✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.
- ✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Sant Jordi
D.: 12.00 h, 18.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.
- ✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.
- ✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
La Pineda (a l'aire lliure)
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de La Purificació:
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.30 h.
- ✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
- 19.00 h. (agost), 20.00 h.
- ✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.30 h.
- ✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.
- ✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)
- ✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.
Sant Jordi
D.: 9.30 h.
Hospital
D.: 11.00 h.
- ✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.
- ✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
- ✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.
- ✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 11.20 h, 19.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.
- ✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del
- Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.
- ✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de Les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.
- ✓ **PREMIA DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.
Casal Benèfic
D.: 10.45 h.
- ✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.
- ✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.
- ✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.
SANT POL DE MAR
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau
V.: 18.30 h.
- ✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **MONESTIR DE SOLIUS**
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.
- ✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h. (agost)
- ✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30
- ✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Capella de l'Hospital
D.: 10.00 h.
- ✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clara
D.: 9.30
- ✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
La Providència
D.: 7.30 h.
Capella de l'Hospital
D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.
- ✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00h
- ✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
- ✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
- ✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

NOTES: V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Per motius d'espai publicarem de manera alternativa una setmana els llocs d'estiueig de l'interior i l'altra els de la costa.

Des del carrer

Aureli Ortín té 55 anys i des del març de 1996 és el màxim responsable del GIEC (Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya). L'Aureli combina la seva tasca al GIEC amb la de diaca permanent de Barcelona i la de vicesecretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, càrrec que posseeix des de fa nou anys. El director del GIEC explica que el seu organisme «és un instrument per complementar la feina que fan les diòcesis i en cap cas les perjudica». A la vegada, l'Aureli reconeix que el missatge del l'Església sempre tindrà un punt de conflicte amb la societat perquè la seva és «una proposta crítica amb el que la societat fa».

«El GIEC complementa la feina de les diòcesis en comunicació»

—Què és el GIEC?

—El Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya és un organisme creat pels bisbes ara fa set anys per difondre notícies en el conjunt de les diòcesis catalanes. A Catalunya hi ha vuit bisbats amb vuit delegacions pròpies de comunicació social que difonen les notícies referents al propi bisbat. Aleshores, com en altres àmbits de pastoral diocesana, convé que hi hagi organismes com el GIEC que facin referència, no tant a l'especificitat de cada bisbat sinó a aquelles qüestions relatives al conjunt de les diòcesis.

—I això és compatible amb les entitats diocesanes de comunicació?

—Sí, el GIEC les complementa. Hem de tenir clar que l'Església funciona gràcies a les diòcesis, per això és molt important que la feina de tipus interdiocesà ni substitueixi, ni perju-

diqui la que fan les diòcesis, sinó que més aviat serveixi per ajudar-la i fomentar la comunió interdiocesana. Si els bisbes volen fer públic un comunicat oficial, no el donen des de cada bisbat sinó que ho fa el gabinet com a organisme interdiocesà. A més, cada setmana el gabinet s'encarrega d'enviar previsions d'actes propis de l'Església a Catalunya o dels actes més importants que es fan a cada bisbat.

—Quin paper fa l'Església dins els mitjans de comunicació?

—Estem en un període en què l'Església no està gaire present en els mitjans de comunicació. Amb l'arribada de la democràcia ha perdut el protagonisme que havia tingut en l'època anterior. Però el fet que no surti massa als mitjans no ens ha de preocupar excessivament.

—Això se solucionarà amb mit-

jans de comunicació propis?

—Aquest és un tema que s'ha plantejat diverses vegades. Què és millor, tenir mitjans de comunicació propis o més aviat fer-se present en els mitjans que existeixen? La clau és l'equilibri entre les dues possibilitats. Prendre partit radical per un model o per un altre no és el més adequat.

—Creu que la gent entén el missatge de l'Església?

—De vegades el llenguatge eclesial és tan matisat que és difícil d'adequar a un llenguatge tan esquemàtic i escaït com és el dels mitjans. Això crea problemes de transmissió. Amb tot, la relació entre l'Església i la societat sempre tindrà un punt de conflicte perquè la proposta de l'Església és crítica amb el que la societat fa.

Francesc Domènech

Aureli Ortín és el director del Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya

Impromptu

Divagació sobre art

Dic art, pensant en la pintura, l'escultura, el dibuix... Sempre en una concreció: art és bellesa, fins i tot quan es plasma tragèdia.

Els grecs expressaven, plasmaven bellesa. Qualsevol caràcter és bellesa. La Venus de Milo és bellesa total. Els retrats mostren la bellesa amb caràcter.

Els romànics crearen bellesa d'acord amb els seus mitjans i possibilitats d'estudi. Els gòtics en foren una ampliació i una plenitud. Els renaixentistes una tornada a les antigues fonts. Hom se sorprèn davant la bellesa plasmada per Miquel Àngel, o amb la mirada del prohoms pintat per Velázquez, Rembrandt, o qualsevol altre geni del seu temps. L'esforç a favor de la bellesa arriba fins als nostres dies: Rodin, Renoir, Clarà, entre molts. La bellesa es manté ferma, incorruptible.

És quan els artistes abandonen el sentit de la bellesa que sorgeix la decadència, i cada obra necessita un toc de filosofia per tal que el pacient espectador la pugui entendre.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Potser l'alè que ens falta (7)

És l'esperit de Jesús

Jesús és acompanyat per l'Esperit Sant durant tota la seva existència humana. N'és portador. En sent la seva presència. Actua amb la seva força. El Nou Testament en dona fe, sobretot en els moments decisius de la vida de Jesús.

És una presència interactiva: l'un i l'altre —Jesús i l'Esperit— s'entrelliguen, col·laboren, duen a terme —segons les respectives missions— l'obra de la salvació dels homes. Ens interessa fixar-nos-hi amb vista a descobrir també la presència de l'Esperit en l'Església, la seva interacció, la dinàmica del creixement del cos eclesial. Es tracta, en efecte, del mateix Esperit, ara vivent en el cos de Jesús que és l'Església i que fa que aquest recordi i

entengui les paraules del seu Mestre (Jo 14,26). Fixem-nos en algun d'aquells moments decisius.

La concepció humana de Jesús és obra de l'Esperit. «L'Esperit Sant vindrà sobre teu—diu Gabriel a Maria— i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra» (Lc 1,35). Ho diem en el Credo i ho diuen tots els vells credos orientals i occidentals: «Per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria i es féu home.» Un credo baptismal copte del segle iv és especialment expressiu: «Crec en Jesucrist Senyor Nostre, meravellósament fet home —amb una unió incomprensible— per nosaltres, pel seu Esperit Sant, en el si de la Verge Maria, sense el concurs del semen viril.»

En ser batejat per Joan, «l'Esperit Sant baixà cap a ell en forma visible, com un colom...» (Lc 3,22). És el moment en què Jesús assumeix plenament la seva missió profètica. A continuació, «ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà. L'Esperit el va conduir durant quaranta dies pel desert» (id. 4,1).

Vençut el temptador, «ple de l'Esperit Sant» inaugura el Regne de Déu.

La crida dels dotze, el nucli essencial dels qui l'acompanyaran fins a l'ascensió, és un fet cabdal de l'obra de Jesús. Doncs bé, força temps després, Lluç, en el Llibre dels Fets, dirà que Jesús va escollir els apòstols, «mogut per l'Esperit Sant» (Ac 1,2).

Va ser a la sinagoga de Natzaret, el seu poble, on Jesús més clarament es declarà portador de l'Esperit, ungit i enviat per ell. Llegí la profecia d'Isaïes: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat...» Acabada la lectura, i davant la mirada expectant de l'assemblea, afirmà: «Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar» (Lc 4, 16-20).

Ara mateix